Александар Медведев

БИБЛИЈСКА ПРОРОЧАНСТВА

МЕТАФИЗИКА

СВЕТСКИ ХИТ

Наслов оригинала: Библијска пророчанства, Александар Медведев

Издавач: Метафизика. Београд

Прво Издање: 2005.

Техничко уређење: Метафизика

Дизајн корице: Александар Јајин, vladart@eunet.rs

Штампа: Стручна књига, Београд

Тираж: 500

Дистрибуција:Метафизика. 011/292-0052

Александар Медведев

БИБЛИЈСКА ПРОРОЧАНСТВА

Метафизика
2005

Садржај

ИЗАЗОВ СВИМА КОЈИ СУМЊАЈУ

- Оче, молим те прочитај ово! – узвикнуо је Јован Павлов обративши се своме оцу и показујући му оглас у новинама које је у том тренутку читао.

Старији Павлов је узео новине и почео гласно да чита.

Његов глас добио је подругљив призвук док је читао оглас:

- „ПОЗИВАМО СВЕ СКЕПТИКЕ И АТЕИСТЕ! Дођите на расправу на којој ће бити оборено ваше учење. Необична предавања Давида Матвејева, обраћеног бившег атеисте. Сви ругачи и атеисти, и сви они који сумњају, позивају се на ова изузетна предавања. Слушаоцима ће бити допуштено да прекидају говорника током његовог излагања и да му постављају питања. Позивају се сви који слободно мисле, агностици и атеисти. ДОЂИТЕ, ОВО ЈЕ САСТАНАК ЗА ВАС!“

Старији Павлов је спустио новине.

- Овај човек изгледа умишља да располаже великим знањем! – додао је подругљиво.
- Да, оче, овог пута изгледа да си баш ти позван. Најзад је дошла и твоја прилика – казао је одушевљено Јован – ти и онако постављаш разна питања религиозним људима, а нарочито свештеницима, на која они често не могу да одговоре. Добро би било да чујемо тог човека.

И ја бих му поставио нека питања на која желим да добијем одговор.

Међутим, син није толико желео добити одговор на своја питања, колико је желео да види оца у расправи.

- Сумњам да ће бити расположен да одговори на моја питања – одговорио је отац.
- Али, позив је упућен баш онима који сумњају, са изазовом да слободно изнесу своја питања – приметио је Јован.
- Да, знам, то је врло лукаво речено... – одговорио је отац.
- Зар не верујеш да му је стварно стало до тога? Сматраш ли да је то само његово средство за привлачење слушалаца?
- Без сумње, то му је намера. Још никад нисам чуо за такву врсту предавања. Ако и одржи своје обећање, уверен сам да неће моћи постићи свој циљ.
- Предлажем да одемо тамо и лично се уверимо. Можда ћемо се ипак изненадити! - казао је Јован.
- Свакако ћемо ићи, када те толико интересује – одговорио је отац. – Дворана ће вероватно бити препуна.

По свему се видело како је господину Павлову стало до тога да буде присутан на предавању, само је крио своју жељу оклевајући да одмах пристане.

Његов син Јован био је оштроуман и интелигентан 21-огодишњи младић, али васпитан у сенци религијске сумње. Његов отац био је човек поштован у друштву, човек

великих духовних способности. Био је догматик, високог образовања, оштроуман и помало ироничан.

Током њиховог разговора о овом необичном позиву, у собу су ушле госпођа Павлов и ћерка Марија. Госпођа Павлов је била добра домаћица и мајка. Њена ћерка Марија била је такође вредна и марљива 18-огодишња девојка. Била је отворене нарави, врло досетљива, а посебно се бринула да не заостане за последњим модним новостима.

- Опет нека препирка о религијским питањима – рекла је Марија смејући се, задовољна због очевог одлучног и ратоборног изгледа.
- Ниси баш погодила, сестро – казао је Јован. – Мени све личи на позив на опширну расправу о религији и атеизму.
- Расправа о религији и атеизму?! – узвикнула је Марија зачуђено. – Шта би то могло бити?
- Ево, читај овде, молим те. Неки бивши скептик и атеиста објављује како може одједном примити све атеисте и све их уверити у исправност религије – смејао се Јован.
- Опамети се и буди озбиљан! – кратко му је одговорила сестра.
- Баш је тако, као што сам ти рекао, ево читај сама. – Ставио је пред сестру новине.

Што је даље читала, њено интересовање је све више расло.

- Изгледа да се овај човек прихватио великог посла којег неће моћи извести. Вероватно само жели да направи себи велику рекламу.
- Не, то се не може догодити јер се ови састанци одржавају под покровитељством познатих и угледних овде споменутих људи – казао је Јован узевши поново оглас у руке.

Девојка је радознало погледала према оцу и наставила разговор са братом:

- Изгледа да ће нашем оцу, као вештом борцу против религије, ово причинити велико задовољство.
- Хоћеш ли поћи са мном? Први састанак одржава се вечерас – обратио се Јован сестри.
- А отац, хоће ли он ићи?
- Да.
- Онда ја радије не бих ишла, јер се бојим да ће отац у таквој расправи доживети пораз. Чини ми се да није дорастао таквом човеку.
- Не верујем да ти заиста тако мислиш.
- И те како, уверена сам! – прекинула га је сестра. Зар се надаш да би тај човек, уз потпору овако знаменитих људи, започео тако озбиљан подухват, а да пре тога није потпуно сигуран у његов крајњи исход?

Спремајући се за састанак, брат и сестра још су дуго разговарали о предстојећем занимљивом догађају.

АТЕИСТИ СЕ РУГАЈУ

Иако је породица Павлов дошла у дворану петнаест минута пре почетка, врло су тешко нашли места за седење.

- Још мало па ће бити места само за стајање – шапнуо је Јован својој сестри.
- Заиста бих волео да видим како је могуће одржати овакво чудно предавање – казао је господин Павлов седајући на столицу.
- Нећемо морати дуго да чекамо, водитељи већ седају на своја места иза говорнице – приметила је Марија. – Сва дрхтим од узбуђења.
- Је ли то могуће! – тргнуо се господин Павлов – Овај састанак водиће др Лужков. Тај Давид Матвејев је сигурно неки уважени човек кад је за свој наступ успео да придобије нашег најбољег лекара.

Следећег тренутка ушао је Давид Матвејев, човек тридесетих година, средњега раста. Сигурним кораком упутио се на позорницу. Сео је поред др. Лужкова и упустио се с њим у разговор. Дворана се напунила до последњег места.

- Гледај – шапнула је Марија кад се Матвејев окренуо слушаоцима – тај господин Матвејев уопште не изгледа ратоборно. Седи тако мирно као да је код куће крај топле пећи.

- Ти си га вероватно замислила као неког суровог гладијатора – шалио се Јован.
- Нисам – одговорила је Марија кратко – али зар ти није јасно да ће га, чим почне састанак, обасути бујицом питања. Изгледа ипак да се он ни најмање не боји и да је потпуно сигуран у успех. Претпостављам како његово мирно и сигурно држање почива на дубоком искуству.

Организатор је отворио састанак, објаснивши присутнима како ће се на овом месту одржавати низ предавања у виду јавних расправа са свима који негирају Божје постојање и да ће, такође, све њихове тврдње бити оповргнуте. Др Лужков је гласно наставио:

- Живимо у време када сумња све више узима маха. Господин Матвејев, који ће нас водити у овим заједничким проучавањима, и сам је васпитан као атеиста. Он вас вечерас све позива, и даје вам за то прилику, да се супротставите његовом мишљењу и побијете доказе које ће изнети против атеизма. Он вам допушта да га слободно прекинете током излагања. Надамо се како ће се на овај начин свима који сумњају пружити прилика да упознају праву истину, библијску истину. Сада ће вам Давид Матвејев лично изнети своје намере.

У великој дворани завладала је дубока тишина. Давид Матвејев је устао и сигурним кораком пришао говорници. Стајао је и мирним погледом посматрао мноштво.

- Имам утисак да сте погрешно претпоставили шта желим постићи овим предавањем.

- То сам и мислио! – рекао је господин Павлов полугласно док се кроз редове чуо жагор и негодовање.
- Немам намеру да било кога изазивам; ни атеисте, а ни оне који сумњају – продужио је предавач мирно док су се слушаоци нестрпљиво комешали. – Не желим да побијам уверења атеиста или оних који сумњају...

Глас говорника постајао је све јаснији и помало је надјачавао жагор узрујаног мноштва.

- Све је ово само једна велика шала – рекао је господин Павлов нерасположено. – Узалуд губимо време, хајдемо одавде.
- ... али ипак, атеисти ће бити поражени! – јасним гласом казао је Давид Матвејев. Неки који су већ устали с намером да напусте дворану, опет су сели.
- Ипак ће бити занимљиво, остаћу! – промрмљао је господин Павлов и поново сео.

Велики скуп најзад се умирио и сви су пажљиво слушали како им не би промакла ни једна реч.

Предавач је стао сасвим напред пред говорницу и гласно наставио:

- Они који сумњају, као и атеисти, биће позвани и њихова уверења биће побеђена, али то нећу учинити ја. Ругаче наших дана, чак и атеисте у овој дворани, већ је пре много година победио један који има неупоредиво више мудрости од мене. Мој задатак биће да вам изнесем чињенице, а вама ће се пружити прилика да моја излагања прихватите или побијете. Нарочито вас молим да ме прекинете било када ако имате какву

примедбу или желите поставити питање. Ваше ћутање сматраћу знаком да се слажете са оним што износим. Је ли то у реду?

- Да, да – нестрпљиво су добацили неки слушаоци. – Наставите само!
- Ова излагања заснована су на логичком току мисли и зато захтевам да останемо тачно код текстова које будемо читали. Ко буде пратио цео низ предавања, добиће тачан одговор на многа тешка питања. Сматраћу како смо сви, убрајајући ту и себе, људи који сумњају. Ипак, морамо бити поштени истраживачи јер ради се о томе да сами нађемо истину на основу Библије, толико оспораване и често презиране књиге. Она ће бити наш вођа у овом великом истраживачком подухвату. Молим вас, обратите пажњу на то да нећемо прихватити ни једно мишљење ако се сви, без изузетка, не сагласимо с њим. Или ћемо ићи сви заједно напред, или уопште нећемо ићи. Ако се изнесе нешто с чиме се сви не слажемо, то ћемо напустити као неважеће. На тај начин напредоваћемо корак по корак из атеизма према религији, и ја вас позивам да ми слободно укажете на сваки погрешан корак на том путу. Ја желим, подједнако озбиљно као и ви, да нађем праву истину. Морате ми помоћи, као што сам ја спреман да вама помогнем. Питања која ћемо заједно проучавати превише су озбиљна да би ико од нас смео да буде упоран у заблуди. Трудићемо се да уклонимо сваку неисправност наших закључака и да обратимо пажњу на сваку грешку. Ако се не нађе ни једна, сматраћемо

како смо у праву и како се нисмо преварили у размишљању. – Предавач је на тренутак застао и пружио слушаоцима прилику да размисле о ономе што је рекао.

- Врло добро замишљено! – чула се гласна примедба из мноштва.
- Што ће то бити шаљиво... – добацио је неко из задњих редова.
- То је заиста врло разумно и методично, само хоће ли он моћи да одржи своја обећања? – приметио је господин Павлов. Више слушалаца сложило се с њим, али је било и таквих који су били уверени да је човек на бини дорастао свом задатку.
- Засад се у свему слажемо с Вама, идемо даље! – викнуо је неко из задњег реда заповедничким гласом.

Давид Матвејев је подигао велику, у кожу увезану, књигу и казао:

- О овој књизи, коју зовемо Библијом или Светим писмом, говори се много тога. Њени одани и осведочени пријатељи сматрају да је то реч свемогућег Бога. У историји су милиони људи радије умирали страшном смрћу, него што би се одрекли њеног учења. Већина од нас овде присутних сумња у истинитост ове књиге, за коју су и данас многи спремни да положе свој живот попут њихове браће у прошлости. Књига коју толико њих овако цени достојна је наше најозбиљније пажње. Како ћемо прићи проучавању и испитивању ове књиге? Шта треба бити мерило наше одлуке? Одакле почети? Какву то тајну она скрива у себи? У чему се ова

значајна књига разликује од свих других књига на свету? Ово су питања на која морамо одговорити, пре него што је одбацимо или прихватимо. Обратимо се на почетку самој књизи, да чујемо шта ће нам она рећи о себи. У њој читамо: *„А све кушајући добро држите.“* (1. Солуњанима 5,20) Има ли кога да се с овим не слаже? – Давид Матвејев је застао на тренутак, али се нико није јавио с примедбом.

Као што видим, сви се слажемо с овим, али сада нас Бог позива даље: *„Дођите, вели Господ, па ћемо се судити.“* (Исаија 1,18) И човек који није религиозан мора признати да је овај позив сасвим јасан. Бог је спреман да изнесе своје разлоге и тада позива свакога од нас да их оповргне или прихвати. Има ли ко какву примедбу у вези са овим? – Предавач је опет застао, али нико није одговорио. – На који начин можемо утврдити истинитост целе књиге или неког њеног дела? Ако књига сама предлаже неки пут и методу, пођимо тим путем. Кад бисмо могли видети лепоту Исуса Христа својим очима, и својим ушима чути Божји глас, сигурно не бисмо тражили друге доказе. Па ипак, апостол Петар, који је све ово доживео, каже да пророчку реч сматра много поузданијом од свега што је чуо својим ушима и видео сопственим очима. Он каже: *„Имамо најпоузданију пророчку реч... јер никад пророштво не би од човечије воље, него научени од Светога Духа говорише свети Божији људи.“* (2. Петрова 1,19-21)

Господин Павлов се изненада подигао и замолио говорника за реч. Његова висока појава створила је

снажан утисак на присутне. Неки од слушалаца који су се задубили у излагање Давида Матвејева, желећи да несметано слушају његово излагање, негодовали су тражећи да Павлов седне и да не смета. Други су викали да се Павлов избаци напоље, а неки су га храбрили:

- Само говори, пријатељу, реци шта си хтео и не дај да те збуне! – Они су очигледно хтели да провере да ли ће Давид Матвејев заиста допустити да га прекидају, као што је обећао.

Предавач је одмах застао и на ову упадицу одговорио пријатељским осмехом. Покретом руке утишао је народ.

- Замолио бих Вас да нам се представите и да своје примедбе изнесете јасно и одређено. Ово се односи и на све остале који ће убудуће имати било какву примедбу. Изволите!

Све очи биле су упрте у господина Павлова. Изгледало је као да жели да га сматрају највећим противником религије. Његово излагање било је озбиљно и достојанствено.

Марија се окренула своме брату и полугласно шапнула:

- Вечерас ће се отац показати у својој правој величини.

Јован се насмешио и ставио прст на уста.

- Зовем се Павлов и трудићу се да моје излагање буде кратко, али сумњам да ћете ме радо слушати. Али, пошто сте ме сами позвали да говорим, мораћете ме саслушати. Морам рећи како сам врло изненађен да човек Вашег образовања и умности може својим

слушаоцима износити тако застарелу идеју о пророчанствима. Јер, не постоје заправо никаква пророчанства, него се извесне историјске чињенице изврнуто приказују и покушавају да прилагоде којекаквим предсказивањима. И ако се то једном заиста случајно подудари, онда то стварно може бити само случајно. Уосталом, пророчанства су се увек и писала после одиграног догађаја, па су се затим само накнадно њему приписала. Ја бих, на пример, могао тако написати пророчанство о Линдберговом лету преко океана, стављајући датум писања хиљаду година после Христа и приписујући га некоме од познатих научника.

- Тако је! Има он право! – повикали су неки гласно. – То је добро речено и тешко ће се оповргнути!

Павлов је полако сео.

Све очи биле су упрте у Давида Матвејева који је мирно стајао спреман да одговори на питање. Из његовог држања уопште се није могло утврдити да ли је приметио неодобравање слушалаца. Врло мирно и уверљиво он је одговорио:

- Речено је, дакле, како су пророчанства нејасна, мудро измишљена или да су само чиста нагађања. Морам признати да је ово и мени лично дуго било неразумљиво и нејасно. Али, ја вас питам, зашто и код проучавања Библије не применити исте методе као код проучавања осталих књига? Кад, на пример, први пут узмемо у руке уџбеник геометрије и у почетку не разумемо први задатак, да ли је то разлог да тврдимо

да је цела књига нејасна и неразумљива, иако је геометрија једна од најјаснијих и најдубљих наука?

Господин Павлов се поново подигао. Давид Матвејев му је допустио да говори.

- Ако сам Вас добро разумео, Ви тврдите да се пророчанства Библије могу доказати исто тако као задаци из геометрије?!
- Да, баш то мислим!
- Ви само отежавате свој положај! То је тако тежак задатак да ја сада не бих волео да будем на Вашем месту – рекао је господин Павлов самоуверено, показујући како сажаљева свог саговорника.
- То не само што није тежак задатак, него представља и право задовољство за мене – одговорио је предавач с благим осмехом. – Него, вратимо се опет геометрији. Ако се у почетку реше лакши задаци, поступно ће се с лакоћом решавати све тежи. Исто је и са пророчанствима: једна указују на друга. Да би се објаснила једна, морају се прво проучити друга. На пример, Откривење садржи пророчанства која се не могу разумети без познавања Књиге пророка Данила.

  Да је заиста могуће оповргнути пророчанства, како то да се није нашао ни један човек од пера, атеиста, који би барем у једној од толиких хиљада књига објаснио свету да су пророчанства погрешила, да су нетачна? Ако би заиста било истина да су пророчанства Библије само лукаво и двосмислено састављена предсказивања, подешена да се могу применити на било који догађај у будућности или чак да су написана после самог

догађаја, како разумети чињеницу да ни један од толиких непријатеља религије и Библије није то јасно и гласно објавио?

Зашто није један Том Пејн, један Роберт Ингерсол, Волтер или чак један Павлов показао да су бесмислена и погрешна пророчанства која је Бог објавио Мојсију о Јеврејима, или Исаији о Вавилону, или Језекиљу о пропасти Тира и Сидона, или Јеремији о Египту и Палестини, или Данилу о Риму и осталим светским царствима; или да су погрешна пророчанства о Исусу и напредовању Његовог царства, или она о ширењу Библије у све народе света?

Господин Павлов је устао и затражио реч. Давид Матвејев био је спреман да га саслуша и љубазно му се насмешио. Марија се окренула свом брату и шапнула му:

- Тај Матвејев је врло вешт човек, не да се збунити и спремно дочекује оваква непријатна прекидања.
- На библијска пророчанства још нико није покушао да одговори – јасним гласом отпочео је господин Павлов – из истог разлога из којег још нико није одговорио ни на пророчанства из старогрчких Делфа, јер нико није сматрао да је то вредно труда. Херодот нам прича о Крезу који је питао познатог делфског пророка да ли да ратује против Персијанаца. Одговорено му је да ће, кад пређе преко Хелеспонта, уништити једно моћно царство. Он је заиста разорио једно велико царство, али то је било његово царство. И када је Пир у сличној ситуацији питао за савет, било му је одговорено на сличан лукав начин: „Могућа победа Римљана.“ Било

ко да победи, пророчанства ће бити испуњена. И сва та библијска пророчанства сличне су природе: занимљива, понекад доста мудра, али никада достојна озбиљније пажње. Овом предмету изгледа да само Ви приписујете велики значај.

- Библијска пророчанства достојна су наше највеће пажње, јер се од делфских пророчанстава разликују као блиставо сазвежђе Великог медведа, које видимо на ведром небу, од обичног шумског медведа. Библијска пророчанства не стављају ни најмање места сумњи. Зар би атеисти пропустили прилику да запазе како се неко пророчанство није испунило и тако докажу неистинитост пророчанстава уопште?!

Поред тога што је Библија постигла велики успех ширењем у све делове света, атеисти охоло и са подсмехом одбијају да је проучавају, не желећи да продру у њене дубоке истине.

- Да ли су религиозни људи спремни да предузму нешто у корист пророчанстава? Какав значај она, уосталом, имају за оне који су религиозни? – запитао је господин Павлов.

Библија заснива своје постојање и истинитост баш на својим пророчанствима. Зашто атеисти никада нису ни покушали да проучавају пророчанства? Да су то учинили, можда би им већ одавно успело да открију превару у пророчанствима или да упознају ту истину.

- Ви, господине Павлов, заједно са својим неверним пријатељима презирете пророчанства. Већ за време апостола било је много таквих атеиста. Њима је апостол

Павле поручио: *„Пророштва не презирите. А све кушајући добро држите.“* (1. Солуњанима 5,19.20) Ове речи Библије директан су позив и нама да испитамо божанску Реч пророштва, и, ако се покаже истинитом, спремно је прихватимо.

- На основу чега треба сматрати да су библијска пророчанства боља и сигурнија од чуда описаних у Библији? – запитао је Павлов и додао: – Јасно је да се Христ служио чудима како би уверио своје савременике и како би данас религиозни људи та чуда износили као јаке доказе у прилог истинитости Библије.
- Да би осведочио своје слушаоце Христ се често позивао на пророчанства Библије – одговорио је предавач. – Испуњена пророчанства јесу средство за испитивање других пророчанстава. Откако је написана последња књига Библије прошло је већ око 1900 година, а 3500 је прошло од писања прве. Гледајући данас у далеку прошлост, долазимо у искушење да их сматрамо невероватним и немогућим. Са пророчанствима је сасвим друкчије. Они који су у Христово време гледали многа чуда, били су њима осведочени. Али, у то време многа још неиспуњена пророчанства изгледала су немогућим и могла су многима послужити као изговор за одбацивање Исуса.

Јасно је да се чудеса која су се десила пре готово двадесет векова не могу видети данас, и зато многи једноставно не верују у њих. Али пророчанства дата у далекој прошлости, упркос неповољним условима, иако су се многи саблажњавали и спотицали о њих,

испуњавају се у наше доба и пред нашим очима, и она су далеко јачи доказ од чуда. Једно такво испуњено пророчанство с правом се може сматрати највећим чудом. Други докази могу бити несигурни, измењени, могу избледети. Наше памћење може нас изневерити, а противречни докази збунити. Страст, себичност, неискреност или хиљаду других предрасуда могу сметати доказима. Али, не може се оспорити да је историја доказала пророштво. Историја није ништа друго него једном заувек забележена чињеница. Драги Бог је дао сигуран доказ који потврђује истинитост Његових речи; доказ коме се не можемо супротставити, коме нема сличног у целој људској историји. Он стоји као силан споменик, и што време тече даље, постаје све већи и силнији.

Предавач се зауставио и бацио одлучан поглед на велики скуп. Нико се није усудио да прекине његово излагање, па је наставио:

- Ова чудновата метода за доказивање истинитости Божје Речи тражи разарање светских царстава и пропаст читавих народа и цивилизација. Славна царства из прошлости у Египту, Сирији, Вавилону, Асирији, Јудеји, Риму и у многим другим земљама уверљиво нас осведочавају како Божја Реч остаје вечно истинита. Дуга временска раздобља не поништавају снагу овог доказа – никоме до данас није успело да обори ово сведочанство.

Господин Павлов је опет устао. Сви су упрли погледе у њега. Давид Матвејев му је дао да говори.

- Узмимо да ћемо нека од многих пророчанстава и доказати. Шта смо велико тиме постигли? – запитао је.
- Библија сама узима право да открије будућност. Када се њена пророчанства испуне, то постаје чудо провиђења које далеко надилази сваку људску оштроумност. С правом можемо закључити како су пророци, који тако сигурно откривају будућност, под непосредним утицајем Божјег Духа. Једино Бог може открити будућност.

  Преко пророка Исаије Он се открива речима: „Ја сам Бог и нема другог Бога, и нико није као ја, који од почетка јављам крај, и издалека шта још није било; који кажем: намера моја стоји и учинићу све што ми је воља.“ (Исаија 46,9.10)

  Способност прорицања само је Божја особина и не може се ни опонашати, нити изврнути њен смисао. Бог у Библији позива свакога да, ако може, открије будућност: *„Ко као ја оглашује и објављује ово... Нека им јави шта ће бити и шта ће доћи.“* (Исаија 44,7)

  Ако атеисти имају нешто против пророчанстава, нека чују шта им говори пророк Исаија: „Изнесите парбу своју, вели Господ, покажите разлоге своје, вели цар Јаковљев. Нека дођу и нека нам објаве шта ће бити... Кажите нам шта ће бити после и познаћемо да сте богови.“ (Исаија 41,21-23)
- А да ли је Ваша Библија испунила овај услов? – запитао је господин Павлов. – Не мислим на неки нејасан и лукави, него на јасан начин.

- *„Нисам ли ти давно казао и објавио?“* пита Бог у Исаији 44,8. Он даље каже: *„Ви сте ми сведоци.“* Ви сте, господине Павлов, заједно са свим Вашим пријатељима на овом скупу, сведок о истинитости и тачности пророчанства које је било изговорено пре неколико хиљада година.

Господин Павлов је нагло устао са свог седишта.

- Хоћете да кажете да ћете та пророчанства доказати помоћу нас?! – узвикнуо је изненађено. – Баш то намеравам да учиним! – одговорио је предавач.
- Али ми не верујемо у Вашу Библију и сматрамо да су Ваше претпоставке неистините и безвредне. Па како Ви још тврдите да ћете помоћу нас доказати оно у шта ми не верујемо?! То је бесмислица!

Марија се нагнула према брату и тихо му шапнула:

- Овом човеку је заиста успело да нас све заинтересује. А оца је, изгледа, успео и да збуни.

Јован је с осмехом одговорио:

- Да, али отац није једини изгубио власт над собом; погледај само људе око себе.

Она је погледала мноштво и свуда је запазила напету пажњу и радозналост на лицима.

- Чињеница да они који не верују, и који морају и против своје воље бити сведоци, чини њихово сведочанство још вреднијим – продужио је Давид Матвејев док је господин Павлов полако седао на своју столицу. – Пре 2500 година Бог је рекао да ће истинитост својих речи доказати кроз сумњу и неверство људи. То је смела, али

истинита тврдња. Иако је наука до данас решила многа тешка питања, она нам ипак не може објаснити и открити будуће догађаје. Људима је исто тако немогуће открити будућност, као што не могу скинути ни једну звезду из звезданог јата.

Али, шта да мислимо о књизи која садржи пророчанства која се односе на сва времена, обухватају све народе и говоре о догађајима који су и временски и просторно толико удаљени један од другог; та пророчанства чак стоје и у супротности са свакодневним и природним током догађаја. Ево, баш таква пророчанства садржи ова књига и ниједно од њих није остало неиспуњено у своје одређено време. Нека се испуњавају и данас, пред нашим очима. Питам све присутне, шта да мислимо о таквој књизи?

Постоји ли још која друга књига, осим Библије, која садржи пророчанства о догађајима који ће се одиграти много векова, па чак и хиљада година касније? Ако неко има такву књигу, на било ком језику, нека је донесе!

Атеисти су често улагали много труда да побију истинитост Библије. Ја ћу вам сада открити тајну како би се Библија могла оповргнути, и то чак на два начина! Прво, треба доказати да су пророчанства нетачна; друго, треба пронаћи књигу која садржи права, истинита пророчанства. Али, сам Бог каже да ни једно ни друго није могуће! Кад би то некоме успело, Библија би изгубила своју важност. Зашто непријатељи Божје Речи нису то још успели да учине? Можда овде међу нама има кога ко то може учинити?

Давид Матвејев је овде застао мало дуже јер је очекивао да ће неко одговорити. Слушаоци су били нестрпљиви.

Тада је устао господин Павлов и рекао:

- Изнесите та пророчанства па ћемо видети колико она заправо вреде. Ви сте нам изнели разне тврдње; изнесите и Ваше доказе.
- Спреман сам то и учинити – одговорио је предавач.

ПОЧИЊЕ ТЕСТИРАЊЕ

Пошто је мноштво гласним одобравањем поздравило примедбу господина Павлова, то је био знак да су слушаоци готово без изузетка желели озбиљне доказе у прилог истинитости пророчке речи. Са Библијом у руци Давид Матвејев је стајао спреман да настави своје излагање.

- Заједнички ћемо сада проучити историју града Тира. Моћ овога града расла је пуних две хиљаде година, док није загосподарио свим морима света. Оно што је Вавилон био на копну, то је Тир био на мору. Постао је средиште светске трговине. Упоређења ради, лучки град Картага, који се такмичио чак са Римом, био је само колонија града Тира. Тир је био чувени, лепи и богати град у који се сливало злато из Тарса, драго камење из Орама, дивни коњи из Арменије, слонова кост из Дамаска, скупоцене тканине из Египта, велика стада стоке из Арабије, мирисне масти из Сабе и стасити робови са Јаве. Укратко, Тир је у оно доба био Њујорк Азије. Бродови разних застава бацали су сидра у његовом пристаништу, а мноштво трговаца склапало је велике послове на његовим трговима. И баш у време када се Тир налазио на врхунцу моћи и славе, кад је изгледало да ће такав остати заувек, јавио се пророк Језекиљ, 519. године пре Христа, са оваквим пророчанством: *„И обалићу зидове тирске и куле у*

њему раскопати, и омећу прах његов и претворићу га у го камен... јер ја говорих, вели Господ... И камење твоје и дрва твоја и прах твој бацићу у воду!... И учинићу од тебе го камен, бићеш место где се разастиру мреже, нећеш се више сазидати, јер ја Господ говорих, вели Господ." (Језекиљ 26,4-14)

Ускоро после изрицања пророчанстава дошао је цар Навуходоносор и опколио град Тир. После тринаест година опсаде заузео га је и до темеља разорио...

У том тренутку изненада је скочио један од слушалаца. Без претходног представљања почео је безобзирно да напада Библију и самог предавача. У дворани је одједном настала велика пометња; мноштво присутних устало је и почело гласно да виче:

- Умукните! Напоље с њим!

Један од угледних покровитеља овог скупа Ијутито је подигао свој глас против овог човека који је пореметио мир. Изгледало је како ће ово предавање завршити у великом нереду. Господин Павлов је са негодовањем вртео главом, не одобравајући поступак свог атеистичког истомишљеника. Марија је била узбуђена, а госпођа Павлов је седела сасвим збуњена.

Баш у тренутку кад је изгледало да ће се скуп разићи у потпуном нереду, Давид Матвејев је подигнуте руке почео да умирује мноштво и сигурним гласом наставио да говори. Обратио се председавајућем овог скупа:

- Господине Лужков, молим Вас да седнете. Господин Лужков је послушао и сео. – Зар смо већ заборавили

наш договор? Пристао сам да организујем ова проучавања, али под условом да једино ја отклоним сваку сметњу и одговорим на свако постављено питање. Претпостављам да су сви слушаоци дошли овде на мој позив, и да желе да ме слушају до краја.

Присутни су ову изјаву Давида Матвејева примили с одобравањем, а он се тада обратио немирном слушаоцу који је изазвао прекид. Овај је још увек стајао с претећим изразом на лицу, док су остали већ сели на своја места.

- Морам поновити да је атеистима, то јест онима који сумњају, допуштено да ме прекидају током излагања. Позивам Вас да то слободно и несметано учините. Зато имате моје одобрење. Допуштам да ме прекинете кад год желите током излагања, и то није само празно обећање, него озбиљан и искрен позив на јавну расправу. Молим Вас, још једном поновите своје питање.

Павловови су се изненађено погледали.

- Ово је заиста нови начин опхођења на јавним скуповима – дошапнуо је Павлов сину – напокон се једном и нама који сумњамо даје предност на религиозним скуповима.

Велики скуп је ову одлуку Давида Матвејева примио са одобравањем. Свима је било јасно да ће он своја обећања и намере у вези са овим предавањима тачно и до краја спровести.

Противник је, међутим, био потпуно збуњен. Он је био галамџија, критички и ратоборно расположен, али је

одједном изгубио сву одважност кад је предавач на његову галаму одговорио мирно и сталожено.

Збунило га је и то што је остао без подршке мноштва, сасвим сам.

- Говорите сада! – довикивали су слушаоци кад су видели његову збуњеност.

Господин Матвејев га је охрабрио пријатељским осмехом и речима:

- Само слободно наставите, нико Вас неће прекинути.
- Ја само желим да кажем како Ви не можете доказати да је Данилово пророчанство писано пре Навуходоносора. Ви сами признајете да је Језекиљ био царев савременик.

Затим је нагло сео на своје место. У свом излагању одједном је постао учтив и обазрив, иако је малопре говорио презривим и изазивачким гласом. Осећај олакшања прошао је мноштвом, а они који су се надали неком бучном призору остали су разочарани.

- У праву сте – одговорио је Давид Матвејев. – Иако ја лично верујем да је пророчанство писано пре Навуходоносорове опсаде Тира, нећу се ограничити само на историју опсаде. Иако је опсада, коју је предузео вавилонски цар била почетак испуњења, ипак се потпуно испуњење пророчанства односи на догађаје који су се одиграли више од 200 година касније.

  Обратимо пажњу на то да се ово пророчанство нарочито односи на остатке градских рушевина које су остале иза Навуходоносора. Пророчанство каже како ће

преостало камење и дрва, па чак и прашина, бити бачени у воду и да ће то место остати голо камење на ком ће рибари разапињати своје мреже.

Ово пророчанство, међутим, није се дословно испунило преко вавилонског цара, и у оно време чак је изгледало да је његово испуњење заправо немогуће. Пророчанство се тада још увек није до краја испунило.

Протекло је два и по века, а рушевине су још увек стајале пркосећи истинитости пророчанства. Тада је на исток продрла војска Александра Великог и изазвала велики страх код источних народа. Александар се спремао да освоји поново саграђени град Тир, смештен на острву. То је било 332. године пре Христа.

Велики освајач Александар знао је добро шта мора учинити, јер град је од обале био удаљен неколико стотина метара. Са мора је био тешко освојив, па је наредио да војници направе насип од рушевина старих зидова, порушених кућа, кула, старих греда и свега што је остало иза Навуходоносоровог освајања.

Преко тог насипа војска ће стићи до новог Тира да га заузме. Потреба за грађом била је тако велика да су скупили сву прашину од рушевина како би изградили добар насип.

Будући да се претходни говорник није јавио, устао је господин Павлов и рекао:

- Признајем да су Ваша излагања и чињенице у погледу Тира истинити, али Вас питам шта сте заправо тиме постигли? Вама је немогуће доказати да су та наводна

пророчанства писана пре него што су се ови догађај и одиграли. Ваше доказивање није уверљиво и ја чврсто верујем како је књига пророка Језекија писана после Александра Великог.

Давид Матвејев се насмешио:

- Видим да је чињеница да се испуњење догађаја тачно слаже с пророчанством врло значајна за Ваш закључак.
- Исто је тако и за Вашу религију важно да историја потврђује пророчанство пророка Језекија, то јест да је оно писано пре него што се испунило – одвратио је господин Павлов, наглашавајући сваку реч.
- Добар погодак, оче – шапнула је Марија полугласно, док се читав скуп насмејао духовитом разговору.
- Али, Ви сте у овом свом закључку превидели три велике празнине – наставио је предавач мирно.

Прво, у Енциклопедији Британици, 14. издање, 9. књига, на 13. и 14. страници, под појмом „Језекиљ“ можете прочитати како је књига овог пророка написана између 586. и 450. године пре Христа. Ово је утврђено најтачнијим испитивањима. Тако је, чак и по схватању атеиста, ово пророчанство написано 118 година пре него што се испунило. Али, пређимо на други недостатак у Вашем закључку. Када тврдите да пророк Језекиљ пише ово пророчанство тек после самог догађаја, онда Ви ову књигу, која у сваком погледу ужива највиши углед, омаловажавате и називате је неистинитом и лажном.

Али, господине Павлов, поред ове две нетачности у Вашем закључку, направили сте још један пропуст који ниједан атеиста не може да отклони. Претпоставимо чак да је књига написана 330. године пре Христа. Ни Ви не можете навести неки каснији датум...

Господин Павлов је климнуо главом одобравајући.

- Ви сте заборавили да осим пророчанства о разорењу Тира постоје још неке важне чињенице. У многим пророчанствима говори се о разорењу појединих градова, али се говори и о њиховом поновном подизању. Као такав пример можемо узети Јерусалим који и данас постоји, иако је често био срушен до темеља. Трећа нетачност у Вашем закључку произилази из тога што стари Тир није требао да се поново сагради – Божја осуда, изречена над овим градом, испуњава се већ хиљаде година све до наших дана пред очима многих нараштаја атеиста, и стоји као непобитна истина. Бог већ двадесет векова позива све атеисте да овај град поново сазидају – Његова Реч биће тада оповргнута.
- Овако нешто још нисам никада чуо! – рекао је зачуђено господин Павлов. – Мислите ли Ви то заиста озбиљно?
- Свакако! – одговорио је предавач. – Ја то сасвим озбиљно мислим. Следећи пут открићу Вам начин не који би се могла побити веродостојност Библије.

КАКО ОПОВРГНУТИ БИБЛИЈУ

Изјавом да ће атеистима открити како је могуће побити библијске тврдње, Давид Матвејев је зачудио атеисте, довео у забуну многе религиозне људе, а све заједно врло изненадио.

Дворана је била сасвим пуна, без иједног празног места. Први је тражио реч господин Павлов.

- Господине Матвејев, намеравате ли рећи како се библијски запис ипак може побити?
- Не, напротив, ја чврсто верујем да је немогуће оповргнути било који, па и најмањи део Библије одлучно је одговорио предавач.
- Али, зар нисте сами изјавили да ћете нам показати како се може побити веродостојност Библије – узвратио је узбуђено господин Павлов.
- Да, ја ћу то и учинити.
- У Вашем обећању изгледа да има доста противречности, али сачекаћемо ипак да чујемо Ваше објашњење – рекао је господин Павлов кратко.
- Вас и све атеисте са̂м Бог позива да побијете веродостојност Његових пророчанстава, али Вам уједно чини и велику услугу указујући Вам сам на начин којим ћете то постићи. Доказ у прилог овога јесте град Тир који стоји пред нама као јасан позив упућен свим атеистима: *„Нећеш се више сазидати, јер ја Господ*

говорих.“ (Језекиљ 26,14) Овде је наведен и разлог зашто се тај град више не може сазидати.

Овај проблем Бог поставља сваком хвалисавом атеисти: нека поново сазида Тир. Ко то учини, побиће истинитост Библије.

Многи примери казују нам како се порушени градови могу за сразмерно кратко време поново саградити, често са само неколико одлучних људи. Јерусалим је саграђен, иако је био до темеља разрушен; Рим, којег је Нерон запалио, поново је сазидан; Лонгвју (Longview), град у држави Вашингтон, сазидан је поново у року од непуне две године. Кад сам га недавно посетио, задивио сам се ономе што сам видео. Има још много сличних примера.

Довољно би било да сваки атеиста из Америке приложи само по један долар и да се велики град Тир поново сазида. Тиме би заувек био уништен добар глас и поверење које ужива Библија. Подручје на ком се налазио овај град природно је врло плодно јер обилује многобројним живим изворима који свакодневно дају 50 милиона литара воде; зелена поља пружају се до удаљених брда која окружују овај крај. А пророк је с таквом смелошћу и сигурношћу написао ово пророчанство, и до данас се није нашао ни један атеиста који би се усудио да тврди да оно није истинито. Француски атеиста Волни (Volney) пише како је, посматрајући ово место и рибаре који су на голом камену простирали своје мреже, увидео да се пророчка реч дословно испунила.

Ви то називате успелим нагађањем. Али, то није задовољавајуће објашњење. Нико на овом свету, осим библијских пророка, није кроз све минуле векове дао тако тачно пророчанство о пропасти једног града. Како то да је само Библији успело да изрекне једно тако „успело нагађање“ с највећом тачношћу, за 2000 година унапред?!

Господин Павлов се јавио и рекао:

- Сасвим је природно да неко, гледајући неки порушени град, каже како он никад више неће бити саграђен.
- Иако такав закључак изгледа сасвим природан – одговорио је предавач – ипак би овако смела тврдња довела пророка у врло тежак положај. Да бисмо то објаснили, обратимо се поново пророку Језекиљу који говори и о једном много старијем граду, једва педесетак километара удаљеном од Тира; реч је о Сидону. Овај град био је на заласку своје славе и моћи док је Тир још поносно стајао.

Ваше нагађање у вези с временом у коме је написано Језекиљево пророчанство потврђује наш доказ, јер Сидон је разорио персијски цар Артаксеркс Охус 351. године пре Христа. По Вашем схватању, господине Павлов, Језекиљево пророчанство требало је бити написано још касније, бар у доба после Александра Великог. Да је пророк судио по ономе што је видео 330. године пре Христа, као што сте Ви наговестили, онда би он морао говорити и о потпуном разорењу Сидона, јер ништа није изгледало тако сигурно као то. Али, Сидон са својим становницима стоји још и данас. Читајмо речи

пророка Језекиља: „Дође ми реч Господња: ‘Сине човечији, окрени лице к Сидону, и пророкуј против њега. И реци: Овако говори Господ: Ево ме на тебе, Сидоне... И послаћу помор на њега и крв на улице његове, и побијени ће падати усред њега од мача.’“ (Језекиљ 28,20-23)

Скрећем Вам пажњу на то да се овде не проriче како ће град бити потпуно уништен, него ће бити само погођен страшним крвопролићем. Ниједан град на свету, осим можда Јерусалима, није био толико пута разаран и поново зидан попут Сидона, а он стоји и дан-данас.

Да је пророк казао како ће Тир и даље постојати, а Сидон бити потпуно уништен, онда би атеисти с правом могли да се ругају Библији. Али, Тир до данас није поново сазидан, док Сидон још увек постоји; тачно као што је Божји пророк објавио.

Пошто смо ово објаснили, преостаје нам да решимо још једно тешко питање. Сидон је могао полако, као и многи други стари градови, изгубити своју важност и утицај. Али, по чему је Језекиљ унапред знао да ће овај град имати тако важну улогу у историји народа и да ће баш он постати поприште крвавих сукоба прелазећи из руке у руку многих освајача?

Господин Павлов је на то одговорио:

- Истина је да су ова два града била на гласу по својој величини и моћи, али ја мислим да је већ у доба проrицања о њиховој судбини било видљивих знакова

њиховог распадања. Ова пророчанства су истина прилично тачна, али Ви ипак оваквим слабим доказима не можете тврдити да је Библија истинита.

- Ја то и не тврдим – одговорио је предавач – али ја ипак чврсто верујем да ћу на Ваш захтев, а насупрот Вашим тврдњама, заједно са Вама проучити пророчанства која ће побити ово што Ви тврдите. Ви кажете да је судбина Тира и Сидона била већ јасна. Али, споменимо сада један други град где је било сасвим искључено. Од многих градова које спомињу пророчанства, узећемо Ашкелон. То је град који је у своје време био исто тако чувен као и претходна два града о којима смо говорили.

  „Ашкелон ће опустети.“ (Софонија 2,4) *„Ашкелон се неће населити.“* (Захарија 9,5)

  Овај град основан је 1800 година пре Христа и налазио се на врхунцу своје славе некако баш у Исусово време. Према томе, не можете тврдити да је пророк, пишући ово пророчанство, могао знати каква судбина прети овом граду. Шта ћемо рећи у овом случају? Допустите ми да наведем из 14 издања Енциклопедије Британике, страна 544, следеће: „Данас видимо још само ненасељену пустињу дуж морске обале, 18 километара северно од Газе... Велике рушевине, које се делимично дижу из песка, сведоче о минулој слави тог града. Тај крај је иначе врло плодан. Нарочито добро успева винова лоза, маслина и мноштво других воћака.“

  Пазимо добро шта се каже у овој енциклопедији коју цео свет признаје о садашњем стању Ашкелона. У њој се то место назива *„пустињом“*. Пророк је већ 2500

година унапред у духу гледао ово што ми данас видимо у стварности. И писац енциклопедије и пророк употребљавају исте речи да би описали стање овога града.

Из истог извора желим да наведем и ово: „У Ашкелону се родио Ирод Велики. Овај град украсио је дивним и величанственим зградама. За време Римљана град је био средиште грчке науке. Од 104. године пре Христа па надаље, кроз више од два и по века, био је слободни римски град, чак је постао и седиште бискупа.“

Овде смо, дакле, видели како су овом граду много векова касније, а после изреченог пророчанства, непрестано расле слава и моћ. Године 636. после Христа град је пао у арапске руке. За време крсташких ратова био је средиште југозападне Палестине. После шест месеци опсаде освојио га је Балдвин трећи. Дакле, још петнаест векова иза пророчанства о његовој пропасти, овај је град још увек био силан. Следећих 600 година било је време страхота и крвопролића. Године 1270. његове утврде коначно је разорио султан Беибар, а његову луку затрпао камењем. Већ седам векова Ашкелон лежи у рушевинама као права слика пустоши, и у њему нема ни живе душе.

Претпоставимо да је Ашкелон данас град у којем живот цвета, као на пример у Сидону, или да је пророчанство гласило обрнуто. Како би се само безбожници и атеисти отимали о те чињенице да се њима послуже као оружјем за побијање истинитости Божје Речи! Али, пошто се испуњење потпуно слаже са прореченим,

историјске чињенице потпуно се поклапају са оним што је пророк унапред рекао, онда пророчка реч заслужује наше потпуно признање. Божја Реч каже: *„Пророштво не презирите. А све кушајући добро држите.“* (1. Солуњанима 5,19.20)

Ви сте спремни презрети пророчанства, а нисте их спремни подвргнути темељном испитивању. Овде имамо случај три града. Пророци су тако тачно унапред прорекли њихову судбину, да се то потпуно слаже с историјским чињеницама. Па ипак, Ви покушавате пронаћи нека друга тумачења. Али, непобитна је чињеница да су пророчанства истинита.

Господин Павлов је искористио кратку паузу и приметио:

- Ви сте изабрали три града на којима сте доказали како су пророчанства истинита. Ако је заиста Бог извор овог пророчанства, онда би Он морао бити у стању да унапред открије судбину целог људског рода. Надаље, требало би да су та предсказања везана за толико времена унапред колико је изгледало немогућим предвидети њихово испуњење; чак би требало да се протежу у садашње време.
- Ваше су примедбе сасвим на месту. Зато ћемо следећи пут проучити највеће пророчанство Библије, пророчанство које укључује све народе на Земљи.

Оно има свој почетак пре отприлике 2400 година и протеже се до нашег времена. У то ћете се моћи и сами уверити.

СМЕЛОСТ ПРОРОКА ДАНИЛА

На следећем предавању, после уводне речи доктора Лужкова, скупу се поново обратио Давид Матвејев.

- Господине Павлов, Ви сте казали како се свако пророчанство мора испунити ако му се да довољно времена. Ви, дакле, више не тврдите да су сва пророчанства написана тек после њиховог испуњења. Сада тврдите супротно, наиме, да дуго време решава ово питање. Али, насупрот томе, доказаћемо да дуго временско раздобље баш смета испуњењима пророчанстава, уместо да им помаже.

  Историју о пропасти Римског царства није први написао скептик Едвард Гибон (Edward Gibbon), него ју је прво написао и предвидео пророк Данило, шест векова пре Христа. Да би тачно и у појединости описао све оно што је пророк Данило прорекао за Римско царство, историчару Гибону требало је шест дебелих томова.

Устао је господин Павлов и затражио реч.

- Како? Зар Ви хоћете да тврдите да је Данило ту књигу, коју приписују њему, написао у шестом веку пре Христа?

Господин Павлов се тада окренуо према слушаоцима, подигао руку и узвикнуо:

- Ни у чему другом се све школе, осим библијске, не слажу тако добро као у томе да књигу пророка Данила

није написао он, него неки непознати писац, и то отприлике 168. године пре Христа.

- Мени је врло добро познато, господине Павлов – одговорио је предавач – да су критичари осули тешку паљбу на пророка Данила и то још откад је научник Целзије, у трећем веку после Христа, објавио да се тачност Данилових пророчанстава не може негирати. У 2. и 7. поглављу његове књиге налазе се тако јасна пророчанства са тако тачним нацртом људске историје, која почиње Вавилоном и протеже се све до наших дана, да се то не може побити. Већина скептика слаже се да је немогуће дати други извор и темељ овим пророчанствима осим да су дана пророку као Божја објава. Атеисти мисле да би Књига пророка Данила изгубила значај и силу као пророчка књига кад би им успело доказати да Данило није написао ниједну реч ове књиге, него да ју је написао непознати писац око 168. године пре Христа. Како бих постигао свој циљ, ја сам спреман да прихватим и каснији датум, мада је нетачан. Може ми бити и сасвим свеједно ко је писац ове књиге. Не желим да улазим у чудновате појединости и дух седмог поглавља ове књиге, јер би за његово темељно проучавање било потребно неколико предавања. Желим да пратим само једну, главну мисао.

Као што смо већ споменули, није најважније побити гледиште скептика у вези са датумом и писцем ове књиге. Оно што је важно и главно, јесте то што се у овом пророчанству говори о четири, а не о више светских царстава, која почињу Вавилоном, а завршавају се

Римом. Ако је Данило живео 600 година пре Христа, а ја сам у то чврсто уверен, онда је он сигурно прорекао постанак и пропаст три светска царства после Вавилона. Само по себи то је, без сумње, једно важно пророчанство. Наравно, скептици, који би хтели да одузму ауторитет и част овом пророку, очајнички покушавају да докажу како је Књига пророка Данила написана тек 168 година пре Христа, када је Рим дошао до светске власти. Ако би било тачно да је писац ове књиге живео око 168. године пре Христа, онда је он морао знати да су Вавилон, Медо-Персија, Грчка и Рим смењивали један другог долазећи до светске превласти. Вавилон је пао 538. године пре Христа, а срушио га је персијски цар Кир. Године 331. пре Христа грчки владар Александар Велики поразио је код Арабеле царство Миђана и Персијанаца. Победа Римљана код Пидије, 168. године пре Христа, датум је оснивања римског светског царства. Према томе, од 538. до 168. године пре Христа, дакле у временском раздобљу од 370 година, светом су владала четири светска царства, једно за другим. Ако ствар посматрамо с ове тачке гледишта, онда су Данилова пророчанства из 2. и 7. поглавља значајна чак и да су писана 168. године пре Христа, а не 600. године. Осим чињенице што су за време од 400 година постојала четири светска царства, велика је слобода коју узима један човек да предскаже унапред како у свим будућим временима неће бити више ниједног светског царства. Оваква тврдња супротна је сваком очекивању и аналогији, и

противречна је сваком историјском искуству. Иако говоримо о четири светска царства у раздобљу од 400 година, не можемо рећи да је било двадесет светских царстава у следећих двадесет векова; напротив, није било ниједно. Ко може ово објаснити? Пророк Данило је то сигурно знао кад је тако нешто прорекао. У свим следећим вековима показало се да је ово тачно. Да су мудраци онога доба покушали решити тајну будућности на основу искуства из прошлости, онда би одговор био да се за следећих двадесет векова треба поновити историја прошла четири века, јер се обично каже како се историја понавља. Медо-Персија је победила Вавилон, Грчка Медо-Персију, Грчку је победио Рим. Сваки историјски истраживач извео би закључак да ће и Рим снаћи слична судбина. Да ли се то и догодило? Свако ко иоле познаје историју, зна да је Рим четврто светско царство. Међутим, неко је то знао много раније него што се Рим попео до светске превласти: Ја опет питам: Одакле је то Данило знао?

Атеисти се чуде овом необјашњивом Даниловом пророчанству, поготово ако прихватимо истину да је оно написано за време светске превласти Вавилона. Они мисле да је њихова потешкоћа решена ако кажу како је пророчанство написано у време оснивања Римског царства. Али тиме проблем није решен, него, насупрот, он постаје још више сложен. У свари, главно питање уопште није ко је и када написао ову књигу; најважније је ко је њен извор и темељ.

- Ја не разумем Ваше излагање, господине Матвејев – прекинуо га је господин Павлов – јер ако је Књига пророка Данила написана тек после пропасти четири светска царства, онда писац свакако губи свој ауторитет и не би се могао уопште назвати пророком.
- То радо признајем – одговорио је предавач – али посматрајмо ово питање са обе стране. Ако је књига пророка Данила написана 600 година пре Христа, онда би, као што признају сви скептици, то пророчанство имало велики значај и не би се тако лако могло одбацити. Они притом губе из вида једну другу чињеницу. Наиме, ако усвојимо њихову тврдњу да је ова књига написана 168. године пре Христа, тада се појављује још једна чудновата чињеница, једнако тако значајна, јер они тиме померају само време настанка те књиге за неколико векова уназад.
- Још увек не могу да схватим како је то могуће? – узвратио је господин Павлов.
- Покушаћу да Вам то објасним – одговорио је предавач. – Тиме што Ви премештате записивање тог пророчанства у 168. годину, уједно премештате ова четири царства уназад иза овог времена, уместо унапред у будућност. Ви заправо тврдите да писац о најскоријој прошлости размишља као о будућности. Кажете да је видео како су за четири века била четири светска царства. Али, при писању ове књиге писац је био примoран истовремено да се држи и историјских чињеница, и искуства из прошлости, и да пише насупрот њима!? То, ипак, један филозоф не би никада учинио!

Према томе, јасно је да је писац ове књиге црпео своја знања из једног сасвим другог извора, него други људи.

Ако је књига написана 600 година пре Христа, тада писац није имао никаквог ослонца или ма какве чињенице на основу којих би могао да предвиди настајање и распадање тих царстава која су смењивала једно друго. Истина је да су те земље већ постојале, али тада нису биле нити силне нити од светског значаја. Године 600. пре Христа стање у тим земљама било је још врло нејасно и несигурно, док је 168. године пре Христа све у вези с њима било сасвим познато. Према томе, премештањем настанка Књиге пророка Данила у 168. годину пре Христа не отклањају се тешкоће и долазимо до закључка како се само људским умом не могу решити сва ова питања. Али, то још није све!

Посматрајмо слику помоћу које нам пророк описује наше доба. Замислите збуњеност неког религиозног човека који је читајући Данилово пророчанство стотину година пре Христа приметио да у целој будућности више неће постојати ниједно светско царство, осим Божјег царства. Замислимо такође исмејавање и ругање које би то пророчанство изазвало код скептика данашњег доба. Гледајући уназад у дане пророка Данила, и скептик и религиозни човек данашњице потпуно се слажу у томе да од оног времена до данас заиста није постојало више од четири светска царства. То можемо читати у свакој историји. Молим вас, читајте историју једног од највећих атеиста, Гибонов „Рим“, па ћете видети како то „бесмртно дело“ нехотице говори о

тачности Књиге пророка Данила. Допустите да нам Гибон сам прича како су у петом веку варвари и дивљи ратници са севера почели освајати Западно римско царство, како су га победили, али никада нису њиме завладали. Даље се каже како су арапске хорде из пустиње у седмом веку напале Западно, а затим Источно римско царство. Неко време изгледало је као да ће калифи засести на римски престо. Татари и Турци су немилосрдно нападали то моћно царство. Они су снажно лупали на врата Западног римског царства. Цео свет је стрепео при помисли да ће они преузети светску власт. Али, то им није било допуштено.

Сан о неком новом светском царству није се завршио покушајем муслиманских освајача. Историја прошлих двадесет векова говори нам о многим покушајима који су стајали живота милионе људи, али су остали без успеха. Ово се наставило и даље: Карло Велики, Карло дванаести Шведски, плаховити Наполеон, и још многи „великани“ историје који су се бавили мишљу да завладају светом и себи ставе круну римског царства морали су да признају неуспех. Пророк је јасно предсказао да после четвртог светског царства неће више бити нити једног. Он је прорекао да ће се то царство поделити на више мањих царстава која ће, по речима пророка, постојати до краја времена.

Многи моћни владари и војсковође гајили су потајну наду да ће им ипак поћи за руком да завладају светом. Да је само једном од њих то успело, какав би необорив доказ имали скептици против истинитости пророчке

речи! Већ двадесет векова Бог позива атеисте да или признају или оповргну пророчанства која је Он дао. Досад нису могли учинити ни једно ни друго. У светлости историјских чињеница, сва њихова критика изгледа неоснована и неозбиљна. Свако испуњено пророчанство само је по себи доказ своје истинитости, и свако ново испуњење нови је доказ његове тачности.

ПРОРОЧАНСТВО О ВАВИЛОНУ

Када се на следећем предавању Давид Матвејев појавио за говорницом, поздрављен је тихим одобравањем. Он је одговорио пријатељским осмехом и почео да говори:

- Данас ћемо посматрати Вавилон у време његове највеће славе. То је био град који је по свом изгледу требало вечито да постоји. Тај „златни град" био је једно од светских чуда старог века. Није се снабдевао ни из једне стране земље. Вавилонци су имали властито писмо, пронашли су многа математичка правила. Пронашли су начин да од најслабијег материјала, глине, подижу велике грађевине. Први су почели брусити, полирати и гравирати драго камење. Бавили су се кипарством, производили су текстил, развили уметност писања, открили многе тајне астрономије и многих других наука. Тај град први је схватио важност тачног рачунања времена. Многа знања старих Грка потичу из Вавилона.

  Никада још свет није видео тако силан град. Његови зидови били су високи око 96 метара, а широки толико да су по њима могла ићи троја бојна кола упоредо. Путник је већ издалека могао да види куле и палате како се блистају на сунцу. У њему се налазио и величанствени храм бога Вала, јединствени висећи

вртови светског гласа. Вавилон не само што је био господар света, него се налазио и у најплоднијем пределу наше планете. Вавилонија је била тако лепа и плодна да се грчки историчар Херодот прибојавао како ће га сматрати лажовом кад буде причао шта је све видео у овој земљи.

Јавио се за реч господин Павлов, и Матвејев је одмах застао.

- Свакоме од присутних добро је позната историја Вавилона – рекао је. – Ми смо овде дошли да чујемо доказе против атеизма, а не да слушамо предавање о лепоти и величини Вавилона, ма како то звучало занимљиво.

- Радујем се што и Ви признајете поменуте чињенице – одговорио је предавач љубазно. – Све што је досад речено односи се на оно о чему желим да вечерас проучавамо.

Много раније него што је Вавилон постао престоница целог света, један пророк је написао: *„Вавилон, украс царствима и дика слави халдејској, биће као Содом и Гомор кад их Бог затре.“* (Исаија 13,19)

Сам по себи овај исказ изгледа врло једноставан, али у исто време побија Ваше тврдње да су библијска пророчанства једнака делфским. Суштина онога што пророк каже била би у овоме: „Ја видим величину Вавилона, посматрам његове велике зидове који као да се неће никада срушити. Свестан сам чињенице да је то

највећи и најсилинији град на Земљи, али ипак, он ће једног дана бити уништен попут Содома и Гомора."

Да ли би ико између нас данас могао краће и боље описати данашње стање Вавилона који је некад био владар света? Бог је већ тада унапред видео све оне који сумњају, па и Вас господине Павлов. Зато је текст пророчанства дат јасно и разговетно да га нико не би погрешно разумео. Он у 20. стиху каже: *„Неће више нико живети у њему..."* и да неки окорели атеиста не би притом мислио да се под тим подразумева нешто друго, Бог додаје: *„нити ће се ко населити од колена до колена, нити ће Арапин разапети у њему шатор, нити ће пастири почивати онуда."*

Ко би се усудио да замагли смисао овако јасних речи? Али то још није све. Иако су ове речи тако јасне, ипак ова пророчанства изгледају тако немогућа да би неки читалац могао да закључи како се писац или страшно вара, или да није при чистој свести. Али, Исаији долази у помоћ пророк Јеремија. Искази ове двојице пророка тако су јасни и разумљиви да се не могу схватити ни двојако ни погрешно. Пророк Јеремија каже: *„Вавилон ће постати гомила, стан змајевски, чудо и подсмех, да нико неће живети у њему."* (Јеремија 51,37)

Господин Павлов је замолио за реч.

- Једна опомена изречена унапред може помоћи као мера опрезности уочи опасности – рекао је он. – После опомене о опасности која ће доћи, народ се могао припремити.

- То су Вавилонци могли учинити, али то ипак не би помогло јер пророк каже: *„Да се Вавилон и на небо попне, и на висини да утврди силу своју, доћи ће од мене на њега затирачи, говори Господ.“* (Јеремија 51,53)

  Да ли је Вавилон данас настањен? Тамо се данас не може наћи ни једна људска душа. Има ли човека који може оповргнути ово пророчанство? Реците, господине Павлов, јесу ли се ова пророчанства испунила? Јесу ли истинита?

- Оче, молим те, одговори – наваљивала је Марија. Затим се окренула брату и тихо рекла: – Изгледа ми да је господин Матвејев дотерао нашег оца до зида.
- Да, изгледа јако збуњен - рекао је Јован.
- Тврдите ли још увек да су пророчанства неистинита, господине Павлов? – понови Давид Матвејев.
- Сваки школарац зна да је Вавилон већ много година ненастањен – одговорио је господин Павлов. Али, господине Матвејев, реците нам како можемо знати да та пророчанства нису можда написана после пропасти и разорења Вавилона, па су им онда само приписани ранији датуми?

Ова примедба господина Павлова поздрављена је гласним одобравањем.

- Верујете ли Ви да је ово пророчанство написано после Христа? – запитао је предавач.

- Сигурно не – одвратио је господин Павлов – јер свако зна да се оно налази већ у грчком преводу Старог завета - Септуагинти.
- Имате право. Дакле, треба да утврдимо када су та пророчанства написана. Будући да се налазе у Септуагинти, онда су сигурно постојала пре него што је направљен тај превод. А када је то било?
- Отприлике двеста година пре Христа – одговорио је господин Павлов.
- Онда можемо прихватити – наставио је Давид Матвејев – да је то датум пророчанства о Вавилону. Слажете ли се да прихватимо 200. годину пре Христа као најближи датум за настанак ове пророчке књиге?
- Свакако, да – одобравао је господин Павлов.
- Онда се слажемо у две ствари: прво, да су пророчанства истинита, и друго, да нису дана после 200. године пре Христа.

Господин Павлов је опет затражио реч:

- Ако Ви прихватите, господине Матвејев, да пророчанства која сте навели нису написана пре 200. године пре Христа, онда је цела Ваша ствар изгубљена.

Предавач је одговорио сасвим мирно:

- Напротив, положај атеиста се све више отежава.
- Како?
- Тако што су се по исказима већине скептика ова пророчанства испунила неколико стотина година касније, после Христове смрти.

Цео скуп био је врло изненађен. Јован је збуњено гледао у своју сестру која се насмешила слутећи да предстоји жучна борба.

Господин Павлов је такође био врло изненађен. Сви присутни знатижељно су очекивали наставак излагања.

- Његови докази звуче врло уверљиво! - шапнула је Марија брату.
- Чекај само, отац још није побеђен.
- Наставимо даље – продужио је предавач.

  Пророци не само што су предсказали пад Вавилона, него су већ пре две хиљаде година описали потпуно разорење и уништење овога града. Молим вас да са пажњом прочитате следећа места у Библији: Исаија 13; 14,4-24; 21,1-10; Јеремија 25,12-14;50; 51. Ту ћете наћи довољно градива да напишете целу књигу. Ко од вас мисли да су та пророчанства двосмислена и нејасна, нека подигне руку.

Нико није подигао руку.

- Да ли би хтели да подигну руку они који верују да су ова пророчанства јасна и истинита?

Овога пута многи су подигли руку.

- Будући да смо сада увидели да су се пророчанства испунила тек стотинама година касније пошто су написана, тврдњу да су она написана после испуњења одбацићемо као нетачну. Има ли кога да се са овим не слаже?

Давид Матвејев је застао, али се нико није јавио.

- Добро! Дакле, будимо са овим начисто. Сви који признају да су пророчанства не само јасна и сигурна, него и да су написана пре но што су се збили догађаји које она предсказују, нека подигну десну руку.

На овај захтев Давида Матвејева подигли су руке сви присутни. Јован и Марија значајно су се погледали. Господин Павлов је био збуњен.

- Ово је први пут да видим оца збуњеног – шапнуо је тихо Јован. Затим се окренуо оцу и запитао га: – Оче, јесу ли ови слушаоци већином религиозни?
- Не – одговорио је господин Павлов – баш зато и не могу да разумем њихов став јер знам како су скептички расположени као и ја, а ипак потврдно одговарају на његова питања.
- А можеш ли ти да одговориш друкчије на његово питање него са „да“? – запитао га је Јован.
- На овако постављено питање не могу, али нећемо ми још дуго бити готови. То су... – и он је ту застао јер је предавач наставио.
- Пошто смо потврдили ове чињенице, како Ви, господине Павлов, тумачите ова чудна и дивна испуњења?

Господин Павлов је одговорио:

- Ови пророци били су строго религиозни људи. Док су посматрали безбожност Вавилона, у њему су свакако гледали симбол зла и чврсто су веровали да ће га Бог једног дана уништити. Али, они нису знали шта ће донети будућност.

- Ваша примедба заслужује пуну пажњу, господине Павлов. Али, иако су пророци били испуњени великом озбиљношћу, ипак морате признати да су, чак и ако не признате да су то Божје објаве, тачно погодили судбину Вавилона. Или Ви можда имате друго објашњење за ова дивна пророчанства.

  Да једна земља која стоји на највишем научном културном ступњу буде претворена у пешчану пустињу, то са људског гледишта изгледа немогуће, велики Вавилон, град бога Вала, главни град Старога света, прошао је као сан, док Јерусалим и данас постоји. Ове чињенице, које су прорекли Божји пророци, захтевају свакако једно боље тумачење од пуког казивања да су то сањарења неких верских занесењака.

  Пророк са сигурношћу тврди да ће град бити без становника. То се заиста и испунило.

  Положај овако великих градова одабире се врло пажљиво и његове су предности обично тако многобројне да је немогуће зауставити стални прилив народа у њих. Дамаск, Јерусалим, Атина, Рим, Антиохија, Сидон и многи други градови постојали су хиљадама година баш из тих разлога. Али највећи, најлепши и најбогатији град требао је бити опустошен за сва времена. Како Ви, господине Павлов, тумачите ово, као и чињеницу да је све ово предсказано стотинама година унапред?

Будући да нико није одговорио, предавач је наставио:

- Али, ми још нисмо на крају овог питања. У Исаији управо читамо: *„Нити ће Арапин разапети у њему шатор.“*

  Како је Исаија могао знати да ће Арапи постојати после уништења Вавилона? Када су пре 2500 година Арапи становали у шаторима недалеко од Вавилона, Вавилонци су били поносни владари света. Данас више нема ни једног Вавилонца, али Арапе, номадски, немирни народ, можете још увек тамо наћи. Како је Исаија знао да ће и после 2500 година Арапи становати у близини Вавилона? Врло је лако претпоставити како би се скептици радовали да данас ни један Арапин не станује у околини Вавилона, или да су већ сви изумрли.

  Како је Исаија знао да ће Арапи хиљадама година становати баш у шаторима? Рушевине Вавилона дале би довољно грађе за изградњу многих села; па ипак, до данашњег дана Арапи станују под шаторима. Многи путописци пишу о томе како је немогуће присилити Арапе да преноће у близини Вавилона. Алберт Мигнан, који је у пратњи шесторице наоружаних Арапа посетио место ископавања, није их могао наговорити да проведу ноћ под сенкама рушевина јер су се бојали злих духова. Немогуће је Арапина ослободити овог веровања. Осим тога, позната је чињеница да су Арапи храбар и неустрашив народ.

Овде је господин Павлов прекинуо предавача:

- Изгледа да Ви извлачите превелике ствари из тако безначајног пророчанства. Што се тиче Арапа, то би се

могло такође односити и на Роме који су такође номади и станују под шаторима.

- Пророчанство о Арапима – наставио је предавач – тако је јасно и разумљиво да чак ни Ви, господине Павлов, не можете негирати његову тачност. Да би некако успели ослабити пророчанства, модерни критичари увлаче у ову ствар и Роме, али прича о њима нема овде никакве сврхе. Прво, они се појављују превише касно, и друго, они су скитачки народ који се може наћи у свим деловима света и нису, попут Арапа, остали у ближој околини рушевина.

Поново се јавио господин Павлов:

- Слажем се да сте споменули неке важне чињенице по питању ових пророчанстава, али нећете ваљда захтевати да се осведочимо на основу неколико оваквих случајева, или чак нагађања. Или сте можда исцрпили све своје доказе у вези са вавилонским пророчанством?
- Напротив, тек сам почео да их износим. Постоје још многа друга пророчанства која се односе на овај предмет; довољно их је да се напише цела књига. Једно је сигурно: иако је пророчанство о разорењу Вавилона изречено пре толико много векова, врло је мало места о којима имамо тако јасну и истиниту слику. Историчар који пише о томе једва може све то описати тако тачно као што су то унапред учинили Исаија и Јеремија. Ви можете тврдити да су нам они оставили врло успешна нагађања или да се њихово испуњење треба узети као срећан сплет околности, али такво решавање овог

питања тражи од човека да верује много више него што ја, искрено признајући, могу веровати. Зато морам узвикнути: „О, ви атеисти, велика је вера ваша!“

На следећем предавању проучаваћемо историју једног атеистичког владара који је себи поставио за циљ потпуно уништење пророчке речи.

ВЛАДАР ЖЕЛИ ДА ПОБИЈЕ ПРОРОЧКУ РЕЧ

Дворана у којој су се одржавала предавања била је препуна када је Давид Матвејев следећи пут стигао. Проговоривши неколико речи са својим пријатељима, заједно са др Лужковим отишао је за говорницу.

Када је устао да говори, поздравили су га сви присутни. Предавач се срдачно осмехнуо и рекао:

- Верујем да вас све занима предмет који ћемо вечерас проучавати. Ја лично поштујем сваког човека који има храбрости да живи и ради по свом уверењу. Многи који сумњају не труде се да дубље проуче ова питања него се задовољавају тиме да сасвим површно говоре о њима. Атеисти би лако могли да победе Библију само кад би озбиљно мислили о ствари за коју се залажу. Довољно би било да поново саграде Тир или Вавилон, градове за које је Бог рекао да се више неће подигнути.
- То је ипак само бујна машта! Није ли смешно и глупо тражити од скептика тако нешто? – добацио је господин Павлов.
- Ја се слажем с господином Матвејевим – рекла је Марија када је њен отац поново сео. – Ако атеисти стварно толико полажу на своја уверења, зашто се онда неће и жртвовати за њих, као што то чине религиозни људи? Они су често полагали и своје животе.

Предавач је наставио:

- Мисао да се побије Библија није заправо нова; за њу се још у прошлости заложио један од најодлучнијих скептика.

Око 300. године после Христа живео је један учен човек. Он је читао Христове речи у Јеванђељу по Луки у 21. поглављу, 24. стих, где стоји написано:

„И Јерусалим ће газити незнабошци док се не изврше времена незнабожаца.“

Пошто је и сам некада био религиозан, библијска пророчанства била су му врло добро позната. И он је, насупрот пророчанству, одлучио да Јерусалим треба да газе Јевреји, а не незнабошци.

Њему је такође било врло добро познато да је Библија прорекла потпуно разорење јеврејског храма у Јерусалиму, расуло јеврејског народа, и да ће се хришћанство проповедати свим народима, племенима, нараштајима и језицима.

Због тога је одлучио да уклони хришћанство, али не на груб начин убијајући хришћане, као што су то чинили његови претходници, него на један бољи и префињенији начин: он је хтео да докаже неистинитост пророчке речи. На тај начин доказао би да Христ није говорио истину.

Тај човек је у исто време имао и власт да то учини, јер је то био моћни римски цар Јулије, коме су на располагању стајала велика богатства и силна војска.

- Није ли ипак претерано када тврдите да цар Јулије није имао никакав други циљ пред собом осим да докаже неистинитост Библије? – запитао је господин Павлов.
- Да су баш ово биле његове побуде, говори и сам историчар Едвард Гибон (Edward Gibbon). У 23. поглављу његове познате Историје читамо следеће: „Јулије је одлучио да подигне храм у Јерусалиму. Упутио је посебну посланицу свим расељеним Јеврејима. Изразио им је своје жаљење због тешке судбине која их је снашла, осуђивао је њихове непријатеље, хвалио њихову издржљивост и обећао им да ће им бити помоћник и узети их у заштиту...“ Јевреји су се, са своје стране, трудили да задобију цареву наклоност и пријатељство. После разорења храма, које су учинили Тит и Хадријан, место где је стајала грађевина преорао је плугом један римски војник, као знак вечне забране. Частољубиви Јулије је одлучио да опет подигне дивни јерусалимски храм. Тиме је хтео не само да нанесе ударац хришћанима, него и да уништи пророчанства Божје Речи.

Јулије је одлучио да подигне овај храм на брду Морија и да позове Јевреје да се населе око њега. Између царевих пријатеља изабран је Алипије, врло учен човек. Овај царев опуномоћеник добио је нарочиту наредбу да подигне јерусалимски храм у његовој првобитној лепоти. Алипије је сместа добио сву расположиву помоћ и од главног управитеља Палестине.

На позив великог ослободитеља, скупили су се Јевреји са свих страна света на Свету гору својих праотаца.

Највећа жеља свих Израелаца била је да опет подигну свој храм. Овог пута на њиховој страни био је моћни цар.

И поред удружених напора Јевреја и цара, план се није могао остварити. На месту на ком је некада стајао Соломонов храм, данас стоји једна муслиманска џамија окружена рушевинама.

Алипије се врло живо дао на посао, а управитељ Палестине ревно га је помагао. Али, из земље су избијале ватрене кугле. Оне су одвлачиле раднике у дубину, палиле их и приморавале да напусте посао, тако да је на крају овај подухват морао да се потпуно напусти.

Цар Јулије је могао својим богатством да изгради читаве градове, али овом приликом није могао да подигне ни један једини храм. Овај посао отпочео је врло енергично, али је ипак доживео бедан крај.

На крају је морао да узвикне: „Галилејче, Ти си победио!“

Ви можете о овоме да судите како хоћете, али чињенице говоре да се, прво, цар Јулије хвалио како ће победити библијско пророчанство, и друго, његов покушај остао је без успеха, иако су му на располагању стајали сила и богатство скоро целог света.

Господин Павлов се подигао и предавач му је допустио да говори.

- Верујете ли Ви, господине Матвејев, да је Бог преко својих пророка прорекао тај догађај, и онда се умешао

натприродним силама како би Његове речи остале истините? Није ли оно што је раднике отерало са посла заправо било празноверје?

- Уопште није питање да ли је раднике са посла одвраћало празноверје или неки други утицај. Чињеница о којој пророчанство говори јесте да јерусалимски храм неће бити подигнут. Та чињеница стоји пред нама све до данас.

Сам Бог позива људе да докажу истинитост или неистинитост Његових пророчанстава, и овде видимо човека који се одазвао овом позиву. Он је имао и власт и богатство којима је то могао да учини, па ипак није успео. Сви покушаји против Бога морају пропасти. Радујем се што је ово покушао да учини цар Јулије, јер је он од свих људи био најспособнији за то. Од времена Јулија до данас нико није покушао нешто слично.

Следећи пут разматраћемо предмет важнији од осталих, иако су и досадашња проучавања била важна. Предмет нашег проучавања биће Исус Христ, средишња личност пророчанстава и историје.

ХРИСТ – СРЕДИШТЕ ПРОРОЧАНСТАВА И ИСТОРИЈЕ

Међу посетиоцима који су дошли раније у дворану налазила се и породица Павлов. Иако су дошли доста рано, било је неких који су их претекли; седели су и расправљали о неким питањима која су дотад изнесена.

- Изгледа да ће вечерас бити много посетилаца – приметила је Марија посматрајући мноштво које је улазило.
- То је сасвим природно – рекао је њен отац – јер је предмет о коме ће се вечерас говорити важнији од свих осталих.
- Најважнији у целом низу предавања? – упитала је Марија.
- Да, драга кћери – одговорио је отац озбиљно – то је најважнији предмет на целом свету.

Јован и Марија зачуђено су посматрали оца.

- Али... оче – рекла је Марија устежући се – ја сам мислила да си ти прави атеиста.
- И јесам, али то ми не смета да верујем како је питање Христовог живота, смрти и васкрсења најважније од свих питања.

Марија је још увек са чуђењем посматрала оца.

- Да ли и остали атеисти верују као и ти?

- Можда, али многи су се оградили од тога.

Јован и његова мајка пажљиво су слушали овај разговор. Дворана се ускоро напунила.

- Уз велику доказну грађу која ми стоји на располагању – отпочео је Давид Матвејев – споменућу само неколико ствари повезаних с нашим данашњим предметом. Заиста је вредно и корисно прочитати све књиге које су написане о том предмету.

  За време свог земаљског живота Исус се увек позивао на пророчанства како би њима доказао своје тврдње. Он то није чинио како би слушаоце уверио да је Месија, него је тиме показао свој властити став према њима.

  У старозаветним списима налазимо преко три стотине пророчанстава која говоре о Христу као Месији, а која се спомињу у Новом завету приликом њиховог испуњења.

  Нико не може рећи да су ова пророчанства написана после њиховог испуњења, јер је последња књига Старог завета написана 400 година пре рођења Исуса Христа. Према томе, сасвим је немогуће да је било ма каквог договора између старозаветних пророка и новозаветних јеванђелиста.

  Приликом свог првог јавног говора Исус се позвао на пророке: *„Данас се изврши ово Писмо у ушима вашим... А Он рече: 'О безумни и спорога срца за веровање свега што говорише пророци!'“* (Лука 4,21; 24,25)

  Ма колико се атеисти ругали пророчанствима, ипак морају признати да Стари завет садржи многа

предсказивања о једној нарочитој особи. Свима је познато да су Јевреји много векова с чежњом очекивали Месију. Ова нада била је позната и њиховим непријатељима, као и народима међу којима су Израелци живели. Њихови противници често су се ругали надању Израелових синова.

У вези с нашом темом навешћемо неколико места из Библије која су темељ Израелове наде.

Прво пророчанство налазимо у 1. Књизи Мојсијевој 3,15 где се говори о женином потомству; затим у 1. Књизи Мојсијевој 22,18 где се Авраму каже да ће се у његовом потомству благословити сви народи на земљи; у 1. Књизи Мојсијевој 9,10 читамо да се палица владалачка неће одвојити од Јуде док не дође Онај коме припада; у 5. Књизи Мојсијевој 18,18 Мојсије каже да ће Бог послати великог пророка.

Један важан део пророчанства укључује у план спасења и не-Јевреје, иако су се Јевреји склањали од њих и ова пророчанства чували у тајности. Једно од њих гласи: *„него те учиних виделом народима да будеш моје спасење до крајева земаљских.“* (Исаија 49,6) У Исаији 60,3 читамо о Божјем народу следеће: *„И народи ће доћи к виделу твом и ка светлости која ће те обасјати.“*

Некад изгледа да пророчанства о Месији садрже противречности; на пример, у Исаији 9,6 каже се да је тај Син *„Отац вечни“* и да је то Дете *„Бог силни“*. У 53. поглављу пророк Исаија описује да ће Онај који треба да дође бити истргнут из земље живих (8. стих); делиће

плен са силнима (12. стих); оправдаће многе (11. стих) и, коначно, *„видеће труд душе своје и наситиће се“* (11. стих); биће погубљен као злочинац, одредиће му гроб са злочинцима, али ће на крају бити са богатима (9. стих); Он треба да буде мучен и злостављан (5. стих); од Њега ће свако заклањати лице (3. стих); биће метнут међу злочинце и молиће се за њих (12. стих).

Како неразумљиво и противречно звуче ове речи! Исто тако несигурно, чак немогуће, изгледало је испуњење тих пророчанстава, тако да су Јевреји дошли до закључка како се ту говори о две различите особе. Али, кад је Христ дошао на Земљу и када се у Његовом животу испунило оно што су пророци рекли, тада су решена сва нејасна питања у вези са овим пророчанством.

Много векова пре Христовог живота на Земљи неки јеврејски писци су тврдили како ће један неугледни припадник јеврејског народа бити благослов за све народе на Земљи. Касније ћемо видети како и највећи скептици новијег времена наглашавају да је Христ постао највећи благослов за све људе и да је Он то и данас. Непознати и неугледни човек из једног омрзнутог народа постао је благослов сваком народу под сунцем.

Он је требало да дође док је још поносно стајао други храм: *„И потрешћу све народе, и доћи ће изабрани из свих народа... Слава ће овога дома последњега бити већа него онога првога, вели Господ над војскама“* (Агеј 2,7-9)

Али, то још није све: Данило је тачно прорекао годину Његовог доласка и смрти на крсту. То можемо читати у Данилу 9,24-27 и Јездри 7,11-26.

Година издавања декрета јесте 457. пре Христа. То је најтачнији временски наговештај у историји. Шездесет девет пророчких седмица, или 483 дана, по пророчком рачунању заправо су године (видети у 4. Књизи Мојсијевој 4,34 и у Језекиљу 4,6), и почињу 457. године пре Христа, а завршавају се 27. године после Христа. Тада је Месија био помазан Светим Духом. (Видети Јован 1,29-36; Лука 3,21.22; 4,18; Дела 4,27; 10,38; Марко 1,14.15.)

У средини седмице, то јест седмогодишњег раздобља, или 31. године нове ере, умро је Месија на крсту.

Сва ова пророчанства потпуно се слажу са животом Исуса Христа.

Из неких записа незнабожачких писаца, као на пример Тацита и Светонија, видимо да су Израелци у време Исуса Христа очекивали долазак неке нарочите Особе. Колико је била јака чежња за Месијом, види се по томе што су се у то време појављивали многи лажни христоси који су тврдили да су Месије. Они су се позивали на пророчанства и тако придобијали велики број следбеника између оних који су очекивали Месију.

Многи Израелци су били тако сигурни да Исус није тај Месија и да храм не може бити разорен, мада је пророк то прорекао, да су 70. године после Христа, за време

опсаде Јерусалима, одбили све услове предаје и на крају се борили до смрти.

Скупимо сада све што смо досад рекли у следеће закључке:

1. Стотине година пре Христовог рођења, у раздобљу од хиљаду година, мноштво библијских пророка прорекло је да ће доћи Један који ће бити праведник;

2. Он ће бити пророк;

3. Њега ће као Месију одбацити велики део Његовог народа;

4. Преко Њега ће бити благословљени сви народи на Земљи;

5. Он ће живети на овој Земљи само једно одређено време;

6. Њега ће погубити;

7. Он ће умрети смрћу злочинца;

8. Све ове чињенице потврдили су и незнабожачки писци;

9. Он ће бити не само славан човек, већ и прави Бог;

10. Нико други осим Исуса не одговара овим условима;

11. Истинитост учења Платона, Буде, Мухамеда или било којег другог чувеног учитеља не зависи од тога да ли је био искрен и поштен, или неискрен и неморалан; али кад би се у карактеру Исуса Христа могла пронаћи било каква, макар и најмања мана, одмах би се срушила цела зграда религије.

Христов карактер је поуздан темељ религије. То знају сви скептици и атеисти и зато се не усуђују да нападају Христа, него га хвале. Христов карактер је тако леп, тако снажан, тако љубазан и савршен, да су многи који су проучавали Његов живот и рад с намером да га нападну, поверовали свим срцем пошто су га изблиза упознали.

Свуда у Старом завету можемо наћи Исуса Христа. Он је златна спона која спаја Божји план с вечношћу. Он је светлост која расветљава све тамне делове људске душе, средишња тачка и срце свих пророчанстава!

Сада се јавио господин Павлов који је све време пажљиво слушао. Предавач му је дао знак да може да говори.

- Господине Матвејев – рекао је господин Павлов озбиљним гласом – устручавао сам се да прекинем Ваше излагање јер врло поштујем Исуса Христа и зато не бих желео да играм ниску улогу бунтовника. Али, иако сам с великом пажњом пратио Ваше излагање о личности Исуса Христа, морам Вам искрено признати да ме нисте уверили. Ако, на пример, узмемо текст из 1. Књиге Мојсијеве 3,15: *„И још мећем непријатељство између тебе и жене...“* итд, мени се чини да је ова изјава слаб ослонац на којем се може зидати пророчанство о Христу. То морам рећи и за већину библијских цитата које сте вечерас споменули.
- Потпуно се слажем с Вама! – одговорио је предавач без оклевања.

Овај кратак одговор изненадио је све присутне.

- Ви се потпуно слажете са мном? Не могу да Вас разумем! – рекао је господин Павлов.
- То не значи да се ја слажем са оним што сте Ви рекли. Јер ниједно пророчанство сâмо, од оних преко три стотине која говоре о Христу као Месији, није довољно да докаже како је Он обећани Месија.

Али, допустите да Вам испричам један мали догађај који ће Вам ово објаснити. Пре неколико дана пролазио сам поред једног небодера у изградњи. Том приликом посматрао сам како се помоћу челичног ужета подиже високо у ваздух велика челична греда тешка неколико тона. На њој је безбрижно седео човек. Кад би се то уже прекинуло, он би сигурно погинуо у понору.

Кад је греда постављена на своје место, овај је радник сео на омчу ужета и пустио се доле да би подигао следећу греду. Док су причвршћивали греду, показао сам прстом на танке челичне жице од којих је уже направљено и казао том раднику: „Знате ли Ви да једна оваква танка жица не може да подигне ни хиљадити део ове греде?“

Радник ме је зачуђено погледао, гласно се насмејао и одговорио: „Па зар Ви не видите да су ту уплетене многе жице које на тај начин могу носити десет пута већи терет од ове греде. Овако сплетене жице довољно су јаке да подигну читаво брдо!“

Радник је затим мирно отишао да настави свој посао. Поједини пророчки изрази сами за себе не кажу много,

али сви заједно чине ланац који везује Земљу с вечношћу и који се никад неће прекинути. Посматрајмо Христов утицај на људску историју – наставио је предавач. – У чему се Христ разликује од свих осталих филозофа, моралиста и верских учитеља? Ако бисмо хтели да скупимо све што су ови људи рекли, истину или неистину, било о вери или неверству, требало би нам пуно времена. Али, чињеница да је једној Особи, непознатој и неугледној, која није учила никакве науке светских мудраца, успело да успостави један много бољи и успешнији поредак, достојна је да заокупи сву нашу пажњу и покрене нас на темељно размишљање.

Господин Павлов је поново устао:

- Желите ли тиме да кажете да су филозофи у прошлости били недоследни, празноверни или чак неморални?
- Јесте – одговорио је Давид Матвејев. – Ниједан незнабожачки учитељ морала није могао да се одупре пороцима који су владали у његово доба, ниједан није покушао да обустави страшна крвопролића, нити је протествовао против бројних пожуда и заблуда. Децу су срамно убијали, а судбина робова била је страшна. Најсуровија, најнеобичнија и најсрамнија уживања била су предмет јавних прослава, саставни део незнабожачких верских светковина.

Најславнији филозофи и моралисти нису дизали свој глас против овог.

Господин Павлов је поново прекинуо излагање предавача:

- Ваљда нећете овако нешто тврдити и за Платона, Сократа, Аристотела и Сенеку. Ови људи сигурно нису заслужили кривицу коју им Ви приписујете.

Предавач је климнуо главом:

- Нажалост, ипак морам рећи да је и Платон учествовао у прославама у част бога Бака, бога вина и разврата, и да је заједно с Аристотелом објавио правила по којима се слабој деци онемогућује васпитање. Платон, Цицерон, Епиктет и други славни мудраци силом су терали народ да верно врши службу идолима и боговима својих предака. Солон, велики законодавац, забранио је телесна уживања само робовима. Катон је саветовао младим људима да посећују јавне куће, а Платон је дао свој глас за њихово подизање. Зенон као утемељивач, и Катон као стуб стоичке филозофије, па затим Сенека, учитељ морала у Нероново доба, извршили су самоубиство.

  Немогуће је пред једним оваквим скупом испричати шта су све чинили људи који се сматрају славом и диком старог века, а да човек не поцрвени!

- Али, они су ипак учинили и много добра – приметио је господин Павлов.
- Да, то је истина – одговорио је предавач. – То је баш оно што бих хтео да нагласим. Ови су људи без сумње били највећи и најбољи људи свог времена, најбоље што је незнабоштво могло дати. Али то најбоље што су ови чувени људи могли пружити човечанству оставило је човечанство још увек у жалосном и бедном стању.

Атеисти признају да Христ, иако није похађао никакве светске школе, надилази све чувене филозофе и моралисте, који су једва достојни да се уброје међу заслужне за напредак света.

Господин Павлов је поново замолио за реч:

- Ви сте, нема сумње, доказали да је Исус Христ особа чији се живот поклапа са пророчанствима Старог завета, али то још увек није доказ да је Он оснивач хришћанства.
- Молим Вас, посветимо даље пажњу оснивању хришћанске религије – одговорио је Давид Матвејев. – Или су хришћанство основале неке варалице или је његов извор и темељ Исус Христ.

Објављивање свету ове нове религије било је повезано са великим опасностима. За многе Јевреје хришћанство је било не само супротно веровању њихових отаца, него је било противно њиховом схватању и њиховој нади. Они су очекивали Месију који ће их ослободити од римског јарма. Сама помисао да никад неће бити ослобођени и да се та њихова нада неће остварити, јако их је гневила.

Хришћанска наука била им је нова, страшна и несхватљива. Све ове околности отежавале су ширење хришћанства.

Христови ученици били су приморани да окриве неке Јевреје за страшно убиство Христа, што је још више отежавало њихов положај. Осим тога, први следбеници

ове нове религије морали су се борити са предрасудама власти.

Носиоци ове нове вести обратили су се најпре народу који се прво разочарао, а затим гневно устао против њих. То је била чудна метода за оснивање нове религије.

Али, то је био само почетак тешкоћа. Хришћанство је дошло у сукоб и са Римом, који је поштовао све религије, осим хришћанства. Од самог почетка хришћанство је одбацило незнабожачку религију као и све њихове богове. Пред хришћанским учењем није могао опстати ниједан кип, ниједна слика или храм посвећен незнабожачким боговима.

Дакле, хришћанство се није могло сматрати само још једном новом религијом, или додатком хиљадама већ постојећих религија, јер је оно открило све лажи и заблуде на верском подручју и осудило обожавање свих других богова као превару.

Додаћемо овоме још једну мисао; наиме, у стара времена религија се сматрала као државна ствар. Штавише, сматрало се да је религија не само повезана са државом, него да је и њен саставни део. Тако се сваки покушај промене религије сматрао директним ударом на државу и њено устројство, и кажњаван је смрћу за велеиздају. Ово је било врло добро познато првим хришћанима. Осим тога, разни религијски системи поносили су се старином своје традиције. Њихово свештенство је имало велики утицај на народ.

Историчар Гибон каже: „Религија је била нераздвојни део пословног, друштвеног, јавног и приватног живота.“

Историјски извештаји Плинија и Мартиала сведоче како су хришћани умирали мученичком смрћу. То значи да су они могли да спасу своје животе да су само били вољни да прихвате незнабожачке обичаје.

Кад је и сам Исус претрпео смрт, зашто и они не би били вољни да га следе? Ниједан од Његових верних следбеника није се вратио натраг, нити је устукнуо пред мученичком смрћу. Ове чињенице морају да се објасне довољно јасним разлозима.

Ако велико мноштво људи радије изабере мученичку смрт, него да живи испразним и пролазним животом, онда ту постоје стварни и озбиљни разлози. Безбројни милиони људи сматрају како је узрок томе Исус. То су признавали чак и атеисти.

Осим тога, сви извештаји о пореклу хришћанства потпуно се слажу. И световни и духовни писци говоре исто, то јест да је Христ за време власти Понтија Пилата осуђен на смрт и разапет. Ниједан савремени историчар не пориче ову чињеницу.

Ни историчар Плиније у првом веку, ни Целзије у другом, ни Порфирије у трећем, ни Јулијан у четвртом веку нису ни најмање сумњали у истинитост Новог завета. У њиховим записима не налазимо ни најмању слутњу о томе да су хришћани сумњали у писце новозаветних књига.

Овде бих желео да поновим једну историјску чињеницу са којом се сви слажу. За време цара Тиберија окупио се одређени број људи са намером да оснују нову веру.

У том подухвату наишли су на многе тешкоће и опасности. Учинили су велике подухвате, претрпели нечувене муке и страдања, и то све ради једног човека који је био осуђен и погубљен као злочинац, али који је васкрсао из мртвих. Овај јединствени догађај у историји људског рода променио је из основа ток људске историје, а тако и животе безбројних људи на Земљи.

Ако писци овог знаменитог догађаја нису били искрени, онда су свакако били највеће варалице које је свет икада видео. Зар нису били заиста безумни ако су искрено учили и записали да људи живе праведно и поштено, па чак и драговољно умиру, без изгледа на неку награду осим често бедног живота на овом свету и коначно страшне смрти од својих непријатеља због тога што шире ово учење?

Још никад у историји нису људи, па чак и деца, драговољно напуштали свој дом и постојбину да би изабрали живот често испуњен самоодрицањем и страдањем, да би живели у сталној опасности ширећи неку вест. Никада дотад људи нису претрпели такве жртве као што су их претрпели следбеници Христовог учења за своје чврсто уверење у истинитост онога што су проповедали. Ове чињенице су тако добро познате да их нико не може оповргнути.

И највећи скептици признају да је живот Исуса Христа оставио најсилнији и најблаготворнији утицај на човечанство од постанка света.

Господин Павлов је још једном устао и рекао:

- Већ више пута сте споменули да ћете неке ствари доказати помоћу аутора који су атеисти, али то досад још нисте учинили. Када ћемо моћи да чујемо ове доказе?

Његово питање наишло је на одобравање многих присутних.

- То ћемо учинити следећи пут – одговорио је Давид Матвејев. – Замолићу Вас да нам Ви, господине Павлов, тада читате поједине цитате из књига разних атеиста.

АТЕИСТИ СВЕДОЧЕ О ИСУСУ ХРИСТУ

Пошто је породица Павлов следеће недеље заузела своје уобичајено место, Марија је тихо рекла оцу:

- Оче, верујеш ли да ће господин Матвејев успети да докаже да скептици признају Исуса Христа за најважнију личност у историји света?
- Не знам хоће ли успети у томе – одговорио је господин Павлов забринуто. – Ако скептици то признају, онда и они морају да постану хришћани.

Јован, који је пажљиво слушао, приметио је:

- Можда ће он навести само неке безначајне и непознате особе.

После дужег размишљања господин Павлов је казао:

- То је логичан закључак. Верујем да си у праву.
- Ја сам досад утврдила како је господин Матвејев увек одржао своје обећање. И сад сам уверена да ће навести познате и угледне скептике како би доказао своје тврдње – рекла је госпођа Павлов.

Ове речи јако су изненадиле њену породицу.

- Мајко – рекла је Марија – изгледа да је Давид Матвејев тебе већ обратио.
- То не, али већ сада могу јасно да видим да се стубови на којима почива зграда атеизма љуљају и не треба још пуно па ће цела зграда да се сруши. Предавач је обећао

да ће сведочити сами атеисти, а тиме ће сами извршити тај распад зграде атеизма. Допадају ми се његов начин и средства која употребљава као доказе.

Иначе увек тиху и скромну госпођу Павлов њени су сада погледали са великим чуђењем.

- Али, мајко... – почео је Јован, али га је Марија уђуткала:
- Мир, долази господин Матвејев.

Предавач је са осмехом на лицу поздравио слушаоце.

- Радујем се што вас опет видим овде. Прошлог пута видели смо да је немогуће побити извештаје четворице јеванђелиста. Они су сведочили оно што су видели и чули, и досад су испитани и саслушани о томе више него ма који сведоци на овој Земљи.

  Човек о којем нас јеванђелисти извештавају сигурно је био нарочити човек када је у срцима својих следбеника могао да пробуди тако чврсту и непоколебљиву веру и оданост.

  Али, не само што су га јеванђелисти, који су имали прилику да га упознају и директно посматрају, сматрали за најдивнијег, најљубазнијег и најславнијег човека на свету, достојног сваког поштовања, него о Њему такав суд доносе савремени скептици.

- Господине Матвејев! - узвикнуо је старији Павлов прекидајући предавача. – Ви сте већ често изрицали такве тврдње, али никад нисте изнели никакве доказе. Свака част Вашој искрености и честитости, али нама је потребно нешто више од самих Ваших речи.

Гласно одобравање на ову примедбу онемогућило је

предавачу да заврши своју мисао и одмах одговори на њу. Пошто се мноштво стишало, Давид Матвејев је наставио:

- Вашу жељу врло ћу радо задовољити и то одмах. Да ли бисте били љубазни, господине Павлов, доћи напред? Имамо мноштво књига из којих бих желео да читамо поједине одломке, и ја бих Вас замолио да то учините Ви у име свих нас.
- Хоћу, врло радо! – одговорио је господин Павлов.

Он је одмах устао и пошао према говорници. Кад је на њој заузео место, предавач и доктор Лужков срдачно су га поздравили.

- Предајем Вам ову књигу, господине Павлов, и молим Вас да најпре кажете нешто о њој и њеном писцу.

Пошто је летимично погледао књигу, господин Павлов је јасно рекао, тако да су сви присутни могли добро да га разумеју:

Наслов ове књиге је „Историја европског морала“, књига друга. Написао ју је Вилијем Лики (William E. H. Lecky), који је такође написао и књигу „Историјски развој и утицај рационалистичког духа у Европи“. Вилијем Лики био је ирски историчар, филозоф и државник; умро је 1903. године. У своје време био је један од вођа скептичког покрета у својој земљи.

Написао је четири опсежна дела како би доказао да је рационализам једини разуман правац у животу.

- Господине Павлов, сматрате ли Ви Вилијема Ликија једним од предводника атеистичког покрета? - упитао је Давид Матвејев.

- Сасвим сигурно – одговорио је господин Павлов.
- Онда бих Вас замолио да нам из ове књиге прочитате места која сам обележио на 8. и 9. страници – рекао је предавач.

У дворани је завладала велика тишина и господин Павлов је почео да чита:

- „Једино је хришћанству дано да свету пружи један идеалан карактер који је, упркос свим променама и околностима кроз векове, увек људска срца испуњавао љубављу и показао се способним да савлада све околности и народе. Тај карактер обилује не само драгоценим врлинама, него служи и као неисцрпан извор силе и снаге за рад. Овај идеал имао је тако дубок и силан утицај да с правом можемо рећи како је извештај о Његовом раду од само три и по године више постигао на препороду и побољшању људског рода него што су то учинила сва досад обављена дела и опомене свих филозофа и моралиста заједно."
- Хвала лепо, засад је довољно оволико – захвалио је Давид Матвејев.

Господин Павлов је сео на место поред др. Лужкова, а предавач се обратио слушаоцима. Госпођа Павлов се задовољно смешила, а Јован је запањено гледао.

- Ове речи, без сваке сумње, потврђују да се Исус мора сматрати средиштем људске историје. Али не само то, него ове речи јасно показују да су три и по године Христовог земаљског живота учиниле више него сви филозофи и моралисти заједно. Обратимо нарочито

пажњу на то да су ово речи једног атеисте светског гласа, речи које је он написао после дугогодишњих истраживања као непристран историчар.

Овако уверљиво сведочанство могли бисмо очекивати од једног верног и одушевљеног хришћанина. Али, ми смо изненађени и дубоко дирнути што тако уверљиво и похвално сведочанство чујемо од атеисте светског гласа. То је чињеница, и ја сматрам да је уопште није потребно објашњавати.

Кад би овај човек био једини који се овако похвално изразио, тада бисмо могли рећи да је он неки чудни и изузетни човек међу непријатељима Библије.

Али, овде имамо и једну другу књигу и молим Вас, господине Павлов, да је представите нашим слушаоцима.

Он је то и учинио:

- Ово је једна кратка расправа „О природи и користи религије и Божанства" од Џона Стјуарта Мила (John Stuart Mill), енглеског историчара и филозофа који је умро неколико година пре Ликија. Он је такође био познати атеиста.
- Врло добро – рекао је предавач. – Сад бих Вас замолио да прочитате оно што сам обележио на страницама 253 до 255.
- Господин Павлов је читао: „Дакле, остаје једино Христ као нарочита особа која се високо уздиже изнад свих својих претходника и следбеника. Непотребно је и сувишно говорити да је Христ, о коме говоре четири

Јеванђеља, историјска особа. Такође би било сувишно расправљати о томе да ли су ономе, што ми високо ценимо у Његовом учењу, касније нешто додали Његови следбеници. Ко би од Његових ученика или следбеника могао да измисли такву особу чији карактер одговара извештајима јеванђелиста? Свакако да то нису могли да учине неуки галилејски рибари. То није могао да учини ни онај Павле чије су природне особине и карактер били тако различити од Христовог. То су још мање могли бити остали хришћански писци... Ако је тај геније имао врлине највећег моралног реформатора и мученика који је икад живео на Земљи, онда се не може рећи да је религија погрешила што је изабрала тог човека као путоказ ћелом човечанству.“

- Молим вас, обратимо пажњу на то – рекао је предавач – да скептик Мил нарочито наглашава како један атеиста не може боље да поступи него да живи начином живота Исуса Христа. То, дакле, значи да скептици треба да постану религиозни.

- Али ја се чудим – прекинуо га је господин Павлов – што се сам Мил није потрудио да постане религиозан. Морам признати да ме те речи збуњују.

- И ја се чудим, али овде стоји написано да су му пријатељи замерали због ове изјаве, али да је он био против тога и није допустио да се његова изјава изостави ни из каснијих издања његове књиге. Али није моје да објашњавам противречности атеиста. Они често о Христу кажу најлепше, али ипак остају атеисти.

Моја намера састоји се у томе да покажем како водећи атеисти светског гласа, пошто су се дуго борили против Христа, изненада признају Његову величину.

Молим Вас, господине Павлов, реците слушаоцима ко је писац ове следеће књиге.

- Ова књига носи наслов „Дневник једног истраживача“. Писац је познати истраживач природе и оснивач теорије еволуције, Чарлс Дарвин (Charles Darwin).
- Да ли бисте Ви њега могли да уврстите у ред религиозних људи? – упитао је Давид Матвејев.
- Напротив! Он уопште није ценио Библију – одговорио је господин Павлов. – Био је познат као атеиста.

Давид Матвејев је наставио:

- Чарлс Дарвин је предузео дуго путовање око света које је трајало од 1831. до 1836. године. При повратку је рекао да је Нови Зеланд најтамнији део земаљске кугле који је икада видео. Вративши се у Енглеску, чуо је како су мисионаре нападали и критиковали због њиховог рада. На ове нападе Дарвин је одговорио у својој књизи, на страницама 414, 425. и 505.
- Господин Павлов је отпочео са читањем: „Они који приговарају раду мисионара, заборавили су да су данас престала жртвовања људи, убиства и жртвовања деце, крвави ратови који нису штедели ни жене ни децу, да су искорењени неискреност, пијанство и пороци свих врста. Ако би један путник или поморац заборавио на то, то би била заиста велика незахвалност. Кад би такав доживео бродолом и био приморан да се искрца на

неко непознато острво, он би сигурно одмах зажелео да су се пре њега на острву настанили мисионари. Вест коју ти мисионари доносе је чаробни штапић који може покренути Новозеланђане да граде куће, обрађују земљу, унапређују воћке...

„Напредак и препород који је тако брзо продро и освојио острва јужних мора, а који се једино може приписати хришћанству, јединствен је у светској историји.“

Пошто му је господин Павлов вратио књигу, Давид Матвејев је упитао:

- Зашто је један атеиста, велики непријатељ хришћанства, овако писао у прилог хришћанства и у одбрану хришћанских мисионара, кад је и сам био уверен у пропаст хришћанске мисије? То је сигурно стога што је увидео да су његове теорије погрешне.

Био је довољно поштен да призна своју погрешку. То што је Дарвин могао да види на Новом Зеланду, хришћанска мисија учинила је и у другим земљама по целом свету. Иако атеисти не признају Библију и сматрају је људском творевином, ипак нам они до данас нису успели да пруже нешто боље. Пошто они верују да човечанство постаје све боље, зашто онда не би створили неку бољу књигу?

Од времена атеистичког филозофа Целзија, непријатеља хришћанства, па до наших дана, није се нашао ниједан атеиста који би написао књигу за коју би не само један, него хиљаде атеиста могли рећи: То је

најмудрија књига на целом свету, то је књига над књигама. Зашто још нико није написао књигу за коју би се могло рећи: Из ње човечанство може да сазна како да се ослободи греха и зла, како да живи бољим и племенитијим животом. Али, као што смо већ видели, до данас се није појавила таква књига, осим Библије о којој сви морају, хтели или не, да дају добро сведочанство.

Атеисти имају безброј штампарија, чувене школе, и тврде да имају најбоље учитеље. Они уживају све предности науке и тврде да су освојили цео свет. Успели су да се попну на највише планинске врхове и да измере највеће морске дубине. Помоћу телеграфа, радија и телевизије могу се користити знањем из свих крајева света и све научне тековине постале су општа својина.

Камење под нашим ногама, руде у земљи, звезде над нашим главама, топионице, микроскопи, телескопи и сва остала многобројна помоћна средства помогла су човеку да открије многе тајне природе; па ипак, атеисти нису дали ни једну књигу бољу од Библије.

Многи атеисти и скептици употребили су своје најбоље године за писање и борбу против Библије, нападали је и ругали јој се, да би на крају живота написали неколико значајних реченица којима оповргавају своје раније нападе на ову књигу против које су се тако узалудно борили.

Тако је дошло до тога да је познати енглески педагог Томас Хаксли (Thomas Huxley), пошто је претходно писао против Библије, морао да призна да је радио

лудо и неразумно. Он је био свестан да човечанству треба дати нешто боље и у тој жељи пажљиво је претражио литературу новог и старог доба не би ли нашао књигу која би поправила човечанство. Али, такву књигу није нашао. Само Библија може показати човечанству шта треба чинити да би постало боље.

Изволите, господине Павлов, часопис „Contemporary Review“ у којем се налази један чланак господина Хакслија. Молим Вас да прочитате назначено место.

- Господин Павлов је прочитао: „Ја сам одувек подупирао светско васпитање без теолошког гледишта, али сам ипак увек био збуњен јер нисам знао како би се без Библије у човеку могао развити осећај вере. Учењима незнабожачких учитеља недостајала је лепота и живот, док ако би Библији одузели и половину њеног садржаја, још увек у њој остаје довољно лепоте и достојанства. Осим тога, треба узети у обзир и то да је ова књига, откако је продрла у живот енглеског народа, проузроковала оно најбоље и најплеменитије у нашој историји.

Да ли би се проучавањем које друге књиге деца могла довести до сазнања да су она у великом историјском збивању самостална, да се крећу и живе између две вечности и да ће на крају пожњети благослов или проклетство за сва времена, према томе какав је већ био њихов лични став према добру и злу?“

Господин Павлов је озбиљног лица затворио књигу.

- Према речима господина Хакслија – рекао је предавач – Библија је, дакле, најбоља књига за учење морала, за васпитање деце, за помагање сиромашнима и потлаченима, за одгајање свих људи.

  Према томе, видели смо како атеисти светског гласа отворено признају да је Библија једини прави извор за морално, религијско и друштвено васпитање.

Господин Павлов је устао сасвим збуњен и замолио за реч:

- Признајем како нисам ни слутио да су ови људи икад нешто овако рекли. Али, ма колико ови људи били велики и значајни, они су већ доста давно мртви. Од тог доба истражено је и пронађено много нових чињеница, што свакако има свог утицаја на развој савремене мисли. Зато бих желео да знам какав став заузимају савремени скептици.

После ових речи господина Павлова настао је гласни и дуготрајни жамор одобравања. Давид Матвејев је после тога рекао:

- Врло добро. Следећи пут прегледаћемо признања савремених скептика и атеиста.

ПРИЗНАЊЕ САВРЕМЕНИХ АТЕИСТА

Породица Павлов је на време заузела своје место. Јован је погледао по дворани и рекао:

- Изгледа да интересовање све више расте и да се отац јако забринуо.

Марија је климнула главом и додала:

- Да сам на његову месту, и ја бих била узнемирена јер је он главни бранилац онога што је готово изгубљено. Овде је присутно више од 800 особа, више од половине њих су атеисти и сви заједно не могу да побију мишљење једног јединог човека. Господин Матвејев их све збуњује.
- То је истина – додала је госпођа Павлов. – Он је најпре навео читав низ пророчких доказа које нико није могао да побије. Затим је изнео како чувени атеисти и скептици признају да је Христ највећа сила на овом свету. Ако сумњичаво признају девет десетина оног што верују хришћани, шта онда још преостаје?

Господин Павлов је забринуто погледао у своју супругу и упитао:

- Ти, дакле, верујеш да је став атеиста неодржив?
- А зар ти не верујеш то исто?
- Хајде, оче, признај свој пораз! – рекла је Марија.

- Дакле, и моја породица се окренула против мене! – закључио је господин Павлов смешкајући се. Одговорићу ти други пут јер господин Матвејев хоће да изађем с њим за говорницу.

Поздравивши присутне с неколико речи, предавач је одмах прешао на свој предмет:

- Пошто желите да чујете ставове атеиста нашег доба, најпре ћемо чути славног историчара Велса (H. G. Wells). Није потребно да га представљамо јер је свима врло добро познат. Молим Вас, господине Павлов, будите тако љубазни и прочитајте један одломак из часописа „American Magazine“.

- Врло радо – одговорио је господин Павлов узимајући часопис: „Исус из Назарета је главна личност у историји. Ја говорим о Њему, наравно, као о човеку јер сматрам да га, као историчар, морам сматрати човеком. Тврдити да Он није никада живео и да су извештаји о Њему измишљени, задаје много више проблема него да се једноставно приме и признају као истинити извјештаји који се налазе у Јеванђељима.

  „Наравно, ми живимо у једној земљи где многи милиони људи верују да је Исус био више него човек. Али, историчар мора изоставити ову чињеницу. Он се мора држати само оних чињеница које не може напасти ни један народ који живи под сунцем.“

- Обратите пажњу на препреке које Велс сам себи поставља – прекинуо га је овде предавач. – Он, на жалост, говори као историчар, узимајући у свој извештај

само такве чињенице које не би могао напасти нико. Врло је занимљиво, и у исто време значајно, што један историчар, који прихвата посао у оваквом духу, без икаквих теолошких предрасуда, ипак сматра да је њему немогуће да истинито прикаже и опише напредак људског рода, а да притом не да прво место сиромашном Учитељу из Назарета. Молим Вас, наставимо даље са читањем.

- Господин Павлов је читао: „Ми можемо схватити Његову привлачну моћ, коју су осетили и они који су га први пут видели, па су били спремни да одмах оставе свој позив и следе га. Христ је испунио њихова срца храброшћу и љубављу. Болесни и невољни били су излечени самом Његовом присутношћу. Он је говорио са таквом сигурношћу и мудрошћу, да је задивио све учитеље и мудраце...“
- Према томе, овај славни историчар, који потцењује Христов теолошки значај, ипак испред свих највећих имена и карактера света ставља име Исуса из Назарета. Ко би могао очекивати од овако великог атеисте овакво признање? – запитао је предавач.

Господин Павлов му је вратио књигу и сео на своје место.

- Моћна истина приморава атеисте да посвете сву пажњу Исусу Христу и религији. Ако је истина и половина од онога што о Исусу и религији верују и признају атеисти, онда је потпуно јасно да никакав и ничији други утицај не заслужује толико пажње као Христов.

Могао бих наставити са понављањем изјава из записа атеиста у којима доказују како је хришћанство ослободило робове, како је укинуло жртвовање деце, како је градило болнице, ослободило жене њиховог тешког и подређеног положаја, како је донело слободу и бољи живот хиљадама људи. Све ово можемо закључити из речи историчара Велса. Шта Ви мислите, господине Павлов, ко данас стоји на челу атеистичких покрета у Америци, након Роберта Ингерсола?

После кратког размишљања, господин Павлов је одговорио:

- Господин Менкен (H. L. Mencken), уредник часописа „American Mercury“ и писац неколико савремених рационалистичких књига. Он је школованији од Ингерсола, као ругач раван је Волтеру, а познат је као и Бернард Шоу.
- Овде имамо једно његово дело под насловом „Расправа о боговима“. Молим Вас да нам прочитате цитат на 227. страни.
- Господин Павлов је читао: „У историјску стварност Исуса Христа данас не само што верују религиозни људи, него у њу не сумњају ни атеисти. Све главне чињенице које се односе на Њега данас су изван сваке сумње.“
- Читајмо даље на 255. страни – замолио је Давид Матвејев.
- Господин Павлов је прочитао следеће: „Сигурно није лако објаснити Његов изузетни и задивљујући успех.

Како је могуће да неко, ко је имао да изабере само горку чашу, стави себе изнад смрти, и добије славу и силу које потресају цели свет?“

- Према Менкену, Христ има силу да потресе цели свет и Менкен отворено признаје да не може да објасни тај успех. Али, то још није све. Читајте, молим Вас, на страни 266. и 267.
- Господин Павлов је прочитао: „И ако би се цели Нови завет открио као превара, ипак би остала као истинита чињеница да су многи видели Исуса после Његове смрти на крсту, чак и велики број оних који нису били склони да верују у Његово васкрсење. На овом учењу човечанство је сазидало велику грађевину мисли и обичаја којој нема равне нигде у историји.“
- Менкен показује велику одбојност према Јеврејима, коју и отворено изражава – приметио је Давид Матвејев. – Ја то спомињем зато што се нипошто не слажем с њим, и што желим да покажем како он тим својим ставом сам себе доводи у тежак положај. Како је за Менкена, тако је и за све нас велика тајна како су Јевреји могли да створе такву књигу као што је Библија. Молим Вас, читајмо на страни 345, 346. и 347.
- „Нема сумње да је Библија најдрагоцјенија књига на свету...“ – почео је да чита господин Павлов, али га је овде прекинуо Давид Матвејев.
- Само један тренутак, господине Павлов! – замолио је. – Када човек понекад слуша како се атеисти препиру са

свештеницима око Библије, поверовао би да је Библија најсаблажњивија књига на свету.

Али, овде нам најпознатији амерички агностик каже како нема сумње да је Библија најбоља књига на свету; то је признање коме нема равног. Молим Вас, читајмо даље.

- Господин Павлов је наставио: „У целокупној светској књижевности, и новијој и старијој, нема књиге која би се могла упоредити са Библијом. Скоро цела Библија је потекла од Јевреја, и све што су они у њој написали јединствено је у људској историји.

„Ипак су ти Јевреји већ хиљадама година сањари људске расе и неупоредиви песници и мислиоци. Псалме, Песму над песмама, Књигу о Јову, Књигу о Рути и Мудре изреке написали су Јевреји. Говор на Гори блаженства, неупоредиву историју Исусовог детињства, затим 23. псалам и 12. поглавље Посланице Римљанима, такође су написали Јевреји.

„Сва ова скупоцена богатства хришћани су наследили од непознатог и неугледног номадског народа о којем и светска историја врло мало зна. Ниједно наслеђе није вредније и није оставило трајнијег утицаја на човечанство, укључујући чак и старе Грке. Историја о Исусу тако је дирљива да јој нема равне. Заправо, то је најлепша приповест која је икад написана и предата људском роду. Она је најбоље дело које се може наћи у светској књижевности. Најбоља дела која могу пружити представници великих светских религија у

поређењу са историјом о Исусу Христу плитка су, безвредна и неукусна."

Кад је господин Павлов вратио књигу и сео на своје место, предавач је стао за говорницу и рекао:

- Могли бисмо још много читати из пера чувених јадних атеиста, али сви ови изводи показују да ти људи признају: прво – да је Христ историјска личност, друго – да су Јеванђеља истинита, и треће – да је Христ највећа сила у људској историји.
- Али, како то – прекинуо га је господин Павлов – да ови атеисти, који су дали овакве изјаве, ипак нису постали религиозни? Ако су заиста били уверени у оно што смо сада прочитали, зашто онда нису напустили свој атеизам и постали религиозни?

Ова примедба господина Павлова изазвала је гласно одобравање неких слушалаца.

Давид Матвејев се гласно обратио господину Павлову и осталим слушаоцима:

- Ово је врло умесна примедба и питање је сасвим на месту. Само, није на мени да објашњавам зашто Велс, Менкен, Лики, Мил и други које смо спомињали и поред свог признања нису постали религиозни него су и даље остали атеисти. Ипак, многи атеисти постали су религиозни, и на нашем следећем проучавању разматраћемо неколико примера обраћених атеиста.

ОБРАЋЕНИ АТЕИСТИ

Пошто су поздравили неке своје пријатеље, Павлови су заузели своје уобичајено место, иако још није било време за почетак.

- Морам да се дивим господину Матвејеву како се сналази у овом тешком задатку – рекла је Марија.

  Уместо да једноставно каже како атеисти не могу да побију библијска пророчанства, он постепено износи доказе и позива атеисте да их размотре. Морам отворено да признам да атеисти нису досад пуно постигли и да у овој расправи лошије стоје.

- То је истина – рекао је Јован. – Уместо да каже како атеисти морају да признају да је Исус Христ најузвишенија личност у целој историји, он изводи оца за говорницу да пред свим слушаоцима чита из записа атеиста. Сматрам да је то мудар и врло успешан поступак. Врло сам радознао ко су ти обраћени атеисти о којима ће вечерас бити речи.
- Можете бити потпуно сигурни да ће то бити изванредно уверљиви случајеви – рекла је госпођа Павлов.
- Слажем се с вама – умешао се господин Павлов осмехујући се. – Господин Матвејев је своје излагање заиста успешно водио. Није био ни заједљив, а ни огорчен; допустио је сваком противнику да изнесе своје

противдоказе. Сва питања је темељно претресао и јасно решио. Али ево, ускоро ће започети предавање.

Након што је поздравио познанике и породицу Павлов, Давид Матвејев је започео своје излагање следећим речима:

- Два атеиста путовала су железницом, разговарајући о чудноватом животу Исуса Христа. Један од њих је рекао: „Уверен сам да би се о Исусу Христу могао написати врло занимљив роман."

  Други је рекао: „Имате право, и то би требало да напишете баш Ви. У том роману требало би да опишете прави живот и карактер Исуса Христа, требало би да објасните заблуду о Његовом Божанству и да га прикажете као што је заиста и био, човек међу људима."

  Предлог је био прихваћен и спроведен у дело. После неколико година књига је изашла из штампе. Човек који је дао тај предлог био је Роберт Ингерсол, познати атеиста и безбожник светскога гласа, а писац је био генерал Лу Валас (Lew Wallace). Наслов књиге је „Бен Хур".

  Док је Лу Валас проучавао четири Јеванђеља да би пронашао грађу за своју књигу, сусрео се с личношћу Исуса Христа. И што је више проучавао карактер и живот овог Богочовека, све је више увиђао да је Он био више Бог него човек. Био је врло изненађен кад је нашао да је тај једноставни човек, који једва да је путовао изван своје домовине, одржао говор на Гори блаженства,

најснажнију и највеличанственију проповед о практичном моралу коју је свет икада чуо.

Лу Валас се, као и остали, дивио Његовим речима. Време није могло да избрише њихов сјај, свежину и нежност, нити да уништити миомирис којим испуњава цели свет. Његове су речи и данас најмирољубивије од свих које су се икада чуле и које је икада икоји човек изговорио.

Надаље, Лу Валас је открио истину да је Христ идеал целокупне књижевности, највећа личност филозофије, најомиљенији предмет критике, да је темељ целокупне религије и најбољи пријатељ свих људи. Затим је нашао да је Христ средиште целе историје, на кога су сви гледали. Све нити људске историје састају се у Њему и полазе из Њега. Кад више није могао одолети тој спознаји, Валас је био приморан да узвикне као и онај римски капетан под крстом:

„Заиста, овај човек је био Син Божји.“ Тако је у својој књизи, у којој је имао намеру да опише Христа као обичног човека, описао Христа као Божјег Сина.

Не тако давно цела Европа била је изненађена једном новом књигом о Исусу Христу. Писац, који је некада био окорели атеиста, каже сам о себи да је Христа увредио више него ико пре њега. Он је некад писао подругљиве књиге у којима је његово ругање јасно откривало његов велики атеизам.

Он сведочи да се није обратио Христу зато што се уморио, јер му тај повратак није олакшао, него отежао

живот. Он то није учинио ни из страха од старости, јер је имао тек четрдесет година. Није то учинио ни ради земаљске славе, јер га је његов атеизам већ учинио чувеним. Али ипак, Ђовани Папини (Giovanni Papini) је то учинио. „Приповест о животу Исуса Христа“ изненадила је цели свет. Књига је преведена на све европске језике. Ја сам је читао са великим одушевљењем.

Господин Павлов је, добивши прилику да говори, рекао:

- Нисам Вас прекинуо не зато што ме не интересује историја обраћених атеиста, него зато што бих рекао да ти људи нису никада напуштали своју земљу да би ову ствар темељно испитали. Они су једноставно само читали Библију и друге историјске књиге и онда променили своје гледиште. Иако је тачно да се неки скептици обраћају и прихватају религију, што смо и раније знали, ипак то баш и није тако уверљиво.
- Дакле, Ви признајете да су Лу Валас, Ђовани Папини и други променили своје мишљење читајући Библију и историјске књиге у вези с њом – закључио је предавач. – Мало је атеиста који заиста улажу труд у истраживање. Нема ни једног од хиљаду који би прочитао доказе обе стране. Испричаћу Вам о једном атеисти који је изненадио и атеисте и религиозне људе тиме што је објавио да ће доказати неистинитост Библије.

То је био господин Вилијем Мичел Ремси (William Mitchell Ramsay), искрени истраживач Библије с краја

деветнаестог века. Одрастао је и био васпитан у духу сумње према религији, тако да ни у младости није веровао у Библију. Неколико година провео је у припремању једне научно-истраживачке експедиције за истраживање Мале Азије и Израела, домовине Библије. Одлучио је да „ископа“ истину. Павлово путовање сматрао је најслабијом тачком Новог завета.

Као путоказ узео је Дела апостолска и по њима пратио животни пут овог апостола. Непријатељи Библије јако су се обрадовали и одушевљено поздравили овај подухват. То је био најсмелији подухват овакве врсте од времена Јулија, који је употребио све богатство и силу Рима да би својевремено уништио библијска пророчанства.

Истраживач Ремси је обећао да ће писмено објавити своја открића; тако су му многи поклонили своје поверење. Провео је пуних петнаест година у домовини Библије где је дословно „ископавао доказе“. Коначно је изашла његова књига „Павле – путник и римски грађанин“.

Ова књига је јако разочарала атеисте целог света. Ставови писца били су неочекивани, супротни његовим обећањима. Противници Библије су се разочарали јер је Ремси током следећих двадесет година издавао књигу за књигом, а у њима је износио доказе у прилог истинитости Новог завета.

Последица тога било је обраћење великог броја атеиста. Те књиге нису изгубиле од своје важности ни данас и нико није ни покушао да побије његове доказе.

У књизи „Свети Павле“, на страни 238. пише: „Та приповест не садржи ни једну грешку, иако има разних промена у приликама места и градова.“ На страни 240. он каже: „Свака појединост има свој посебни значај.“

На странама 21. и 22. Ремси каже: „Приказивања апостола Павла у Делима апостолским тако су тачна да траже детаљно познавање појединости. Апостол Павле, кога описују Дела апостолска, онај је исти Павле кога налазимо у његовим посланицама, с његовим мислима, с углађеним и учтивим начином опхођења. Ту видимо његов темперамент, његову способност прилагођавања која му је помогла да се свуда осећа као код куће. Где год дошао, било међу атинске научнике, пред цареве и конзуле, међу бродоломце, свуда је уливао нову наду и охрабрење.“

Прегледајмо једну од његових каснијих књига, под насловом „Новија открића и њихов однос према истинитости Новог завета“. У уводу он каже: „При истраживању појединих места у Библији која су у прошлости често била предмет критике, желим овде поновити реч по реч, мисао по мисао, и показати да је Нови завет јединствен по својој сложености, јасноћи, стваралачкој сили и истинитости. То није случај само са једним или два места, него са целим Новим заветом.“

На 254. страни он каже: „Како је велики број славних научника, од Штрауса до Шмидела (Schiedel), који су слепо веровали да нису никада погрешили у расуђивању, а притом су често промашивали истину.“

„Напредак који је писац овог дела досад постигао треба да захвали углавном чињеници што је за свога вођу изабрао апостола Луку.“ (страна 259)

Кад год га је писац тачно следио, могао је да потврди и најмање појединости.

Тако је, дакле, дошло до тога да је Вилијем Ремси, који се прихватио посла да уништи Библију, учинио много више него ма који човек онога доба да докаже апсолутну истину и веродостојност Новог завета.

То исто може се рећи и о великом немачком истраживачу Адолфу Деисману (Deismann), који је себи поставио сличан задатак, а чији је резултат био исти као и Ремсијев. О томе можемо читати у Деисмановом делу „Светлост са Истока“, једној од најреволуционарнијих књига из тог подручја. Ова два човека, која су хтела да докажу непоузданост Библије, својим ископавањима сазидали су праву гибралтарску тврђаву око Божје Речи. Докле год се докази ових људи не побију, атеисти не могу да успеју.

Пошто смо тек додирнули овај предмет, а због краткоће времена не можемо да наставимо његово проучавање, препоручујем вам да споменута дела пажљиво проучите. Следећи пут проучаваћемо шта нам може пружити атеизам.

ШТА ПРУЖА АТЕИЗАМ?

Слушаоци су полако заузимали своја места и дворана се брзо пунила. Господин Павлов је седео замишљен.

- Оче, зашто си тако забринут? – упитала га је Марија.
- Мислим да има доста разлога за то – одговорио је он.
- Шта те мучи?
- Сасвим сам збуњен и беспомоћан. Сматрао сам да сам потпуно сигуран у својој уверености против религије, али морам да признам да је господин Матвејев побио све моје доказе и потпуно ме разоружао. Осим тога, у прилог религије изнео је неколико непобитних доказа које не могу да оборим.
- Зашто ти не помогну твоји пријатељи? – запитао је Јован.
- Све сам то већ покушао. Нико од мојих истомишљеника не може да реши питања која нам је поставио господин Матвејев. Он сада напада у нашој властитој тврђави јер, као што је познато, наша снага не лежи у одбрани, него у нападу.
- Зашто ти онда не нападнеш? – запитала је Марија.
- То је сасвим искључено јер је господин Матвејев досад успешно оборио све моје доказе. Више ме не интересују такве ситнице као, на пример, она одакле Кајину жена, како је гвожђе могло да плива, како је Јона

могао да преживи у утроби велике рибе, како је Валамова магарица могла да говори хебрејским језиком, како је Сунце могло да стане и друге сличне ствари, поред тако важног и значајног питања о Исусу Христу и Његовом животу.

- Али, оче – узвикнула је Марија – шта се то догађа с тобом!?
- Ни сам још не знам – одговорио је господин Павлов.
- Али, ја знам – рекла је госпођа Павлов која је посматрала свога супруга. Сви су хтели да дознају шта ће то мајка да одговори, али одговор је изостао, јер је предавач отпочео са излагањем.
- Увек се устручавам да говорим о данашњој теми – рекао је он. – Нерадо нападам туђа веровања и уверења. Радије бих говорио о позитивним странама религије, него да расправљам о негативним странама атеизма. Али, пошто нема другог начина да помогнем својим противницима, и пошто ми је потпуно јасно да атеисти не могу да пруже ништа што би заменило библијску религију, вечерас ћу говорити о томе, како би та ствар већ једном била изнета на видело. Дакле, наше питање гласи: Шта нам може пружити атеизам у замену за библијску религију?

Господин Павлов се подигао и рекао:

- Уверен сам да сви високо ценимо љубазност нашег говорника. Ја га са своје стране могу охрабрити да не треба да се устручава, него нека сасвим мирно и слободно изнесе своје ставове.

Речи господина Павлова поздрављене су гласним одобравањем.

- Ја Вам се срдачно захваљујем – рекао је предавач. – Вама је свакако познато да је чувени атеиста Роберт Ингерсол имао једног брата кога је јако волео. Кад је овај атеиста стајао крај одраслог мртвог брата, лицем у лице са смрћу и пред великом непознаницом, отргнуо је вело које је покривало његов ум и дух, а напаћена душа стајала је сада откривена. Са његових избледелих усана отеле су се ове познате речи: „Ми негде морамо да потонемо: или у бродолому усред мора или на обали коју запљускују таласи кад море избацује олупине. И сваки живот, без обзира на то колико био богат љубављу и радошћу, завршава на крају страшном трагедијом. Ту трагедију може створити само смрт. Живот је клисура између два стрма, гола и висока врха вечности. Ми се узалуд трудимо да својим погледом продремо иза ових врхова и да се винемо изнад њих. И када у очајању гласно викнемо, једини одговор јесте одјек нашег властитог крика за помоћ.“

По мом мишљењу – наставио је предавач – никад нису изговорене жалосније речи од ових. Живот у очима Ингерсола изгледа, дакле, као страшна трагедија. Он је гледао у таму и мрак вечности, попут писца Јудине посланице, 13. стих.

Шта год нам пружали сумња и атеизам, то никад не може да буде истина. Сумња не признаје истину. Сумња је теорија уништења. Сумња гаси свећу, а не пали

никакво друго светио. Она баца цели свет у понор мрака.

Обратимо се сада једном другом чувеном атеисти, Херберту Спенсеру (Spencer). Он је потрошио педесет година да без Библије, својим разумом, објасни тајну нашег постанка. При крају живота признао је да није успео.

Спенсер је хтео да реши овај проблем, али је на крају одбацио своје решење и решења свих осталих атеиста, и прихватио библијско решење. Иако није постао званично хришћанин, признао је да је оно једино право решење. Његова нетрпељивост према хришћанима претворила се у симпатију и он је чак изразио жељу да постане хришћанин. Зашто да ми одбацимо то хришћанство, које он са толико наклоности и љубави одобрава, а да прихватимо оно што он одбацује и чега се одриче?

А сада, пређимо на новије доба. У часопису „American Магазине“ налазимо чланак који је написао славни писац Саундерс (W. O. Saunders). У њему читамо следеће: „Желим да вам представим најусамљенијег и најнесрећнијег човека. Тај човек је онај који не верује у Бога. Није ми циљ да вас упознам са човеком који негира Божје постојање, него хоћу да вам представим онога који заиста заслужује сажаљење, оног усамљеног човека који не зна Бога – агностика – човека који нема Бога јер не може да верује у Њега. Тог човека неки називају атеистом.

„Ја вам могу представити агностика јер сам то и сам. Ово пишем из властитог искуства, из свог срца и својих мисли. Тиме што ћу вам описати себе, уједно ћу вам описати агностика који се налази и у вашем суседству. Он је свуда исти, ма где се налазио.

„Изненадићете се кад вам кажем да вам агностик завиди на вашој вери у Бога, на вашем веровању у Небо и бољи живот на Новој земљи. Он би био спреман на сваку жртву само кад би могао да има такву веру и да ужива такву утеху и наду.

„За њега постоји само гроб и безосећајна твар. Све што он види иза гроба јесте распадање протоплазме и психоплазме – потпуно уништење његове личности. Али, у овом материјалистичком схватању не налазим никакве ни телесне ни духовне радости. Зар то треба да буде крај људског живота? Хоћу да кажем вашем срцу и разуму нешто о бедној усамљености човека који не верује у Бога. Он може бити врло храбар човек, може смело да гледа животу у очи – али он није срећан... Он жури у бесконачност, не знајући ништа о томе одакле долази и куда иде. Али, пошто је свестан своје ништавности и слабости, чезне за једним ’штапом и штитом’ на који би се могао ослонити и који би га могао утешити.

„Он је јако дирнут вашом вером. Видео је како је она променила живот свађалица, пијаница и разбојника; видео је како су са њом утешени болесни, изнемогли и остављени. Он је дубоко дирнут њеним делима љубави и зна како је добрим делима вере саграђено много

сиротишта, школа и болница, и са срамотом мора да призна да су такви као он мало таквих дела учинили.

За њега је ова Земља сплав који плови по мору вечности, без обале на видику. Њега боли срце за сваким скупоценим животом на овом сплаву која плови без циља. Упознали сте се с једним од најнесрећнијих људи на Земљи.“

Дакле, шта нам може пружити један атеиста? – запитао је предавач. – Ништа, ама баш ништа! Он нам то сам каже. Он завиди религиозним људима. Потпуно је усамљен и несрећан. Па шта онда он може да пружи религиозним људима? Ништа друго осим несреће и самоће.

- Али, господине Матвејев – прекинуо га је господин Павлов – па агностик не може да прихвати хришћанство јер се у хришћанству много тога мора прихватити вером, а то је у супротности са оним што он сматра природним законом. Он не може да управља свој живот према вери, него се мора управљати према чињеницама које он сматра стварним. Он нам не може пружити ништа, зато што не зна ништа о томе што се налази иза гроба и не зна ништа о будућем животу, а ослонац на веру за њега је бесмислица.
- Напротив, господине Павлов – одговорио је предавач сигурним гласом – и Ви и сви ми ослањамо се на веру у свом животу! То чини сваки човек.

- Ја једноставно не могу да Вас разумем – рекао је господин Павлов збуњен. – Молим Вас да ми то објасните.
- Врло радо. Цело човечанство, учени и неучени, научници, уметници, идеалисти, материјалисти, сви они верују у штошта што никад нису видели и што се не може доказати. Математичари верују у аксиоме, хемичари у атоме, свемирске честице, па чак и у антиматерију. Астрономи верују у бесконачност, а природњаци у невидљиве законе природе и у природне силе. Сви ми признајемо да заиста постоји закон о међусобној привлачности тела, иако ништа о њему поближе не знамо.

Дакле, знање атеиста јесте вера у догму нашег постојања, у силу и материју у природи, у атоме и механику. Сваки човек, био он религиозан или атеиста, живи од вере.

Човек заиста мора да се диви томе како баш ти људи, који се подсмевају библијској вери, чврсто верују да је свет настао сам од себе. Они се ругају онима што верују у Бога као Створитеља и са поносом говоре како је несвесна, мртва материја постала свесна и како је прва ћелија створила саму себе. Они поричу човекову душу, а доказују душу атома. Они верују у бесвесне мисли молекула и тврде да је живот настао сам од себе, а поричу могућност стварања.

Атеисти је лакше да губи време за побијање Библије и религије, него да помогне беспомоћнима и сиромашнима. Али, тај исти атеиста, који се нама руга

због наше вере, и сам је приморан да живи од вере. Исти тај атеиста који сматра да смо луди јер верујемо у Исуса Христа, сам признаје да нам завиди на нашој вери. Тај исти сумњичавац који би хтео да нас одвоји од наше хришћанске вере, сам би дао све само кад би могао да осети њене благослове.

Зато ћемо на нашем последњем проучавању следеће седмице посматрати шта нам може пружити религија.

ШТА ПРУЖА РЕЛИГИЈА?

Пошто је то било последње предавање, мноштво слушалаца скупило се доста рано. Изгледало је да је интересовање достигло врхунац. У дворани су се могле видети мање групе које су живо расправљале. Маријине очи су радосно светлуцале.

- Хоће ли се вечерас догодити нешто нарочито? – упитала је оца.
- Много тога ће се вечерас догодити, драга кћери. Сада се више неће расправљати.
- Зашто? А шта ће се то догодити?
- Више неће бити расправе јер су сва важна питања решена. Предмет о којем ће се вечерас говорити превише је важан да би се прекидао бесмисленим примедбама.
- Па шта ће се онда догодити? – питала је поново Марија.
- Не знам – одговорио је господин Павлов – али се надам да ће се вечерас донети одлуке које ће бити судбоносне за многе присутне.

Марија је радознало гледала у оца, док су госпођа Павлов и Јован са пажњом пратили разговор између оца и ћерке. Марија је озбиљно упитала:

- Јеси ли ти већ донео одлуку, оче?

- Не, још нисам, али намеравам то да учиним у најскорије време. Хоћу прво да чујем шта човеку пружа религија.

  А јеси ли се ти већ одлучила? – упитао је он своју ћерку.

- Јесам, оче, надам се да ти немаш ништа против.
- Па, ти знаш да немам ништа против тога. А ти Јоване?

Јован је једноставно потврдио главом.

- А ти, мама?

Госпођа Павлов је тихо, али сигурно рекла:

- Да, ја сам одувек желела да постанем религиозна.

  Тог тренутка у дворани је завладала потпуна тишина јер је предавач са др Лужковим заузео своје место за говорницом. Кад је почео да говори, Давида Матвејева су сви бурно поздравили.

- Шта нам пружа религија? – питао је предавач. – Ми смо чули искрена признања најпознатијих атеиста и могли смо јасно да видимо да нам атеисти не могу пружити ништа друго осим очајања и душевне осаме. Такође смо чули да атеисти изражавају тежњу за нечим бољим.

  Религија пружа човеку Христа. По речима и сведочанствима многих атеиста, које смо овде чули, Христ је највећа стварност у целој људској историји. Атеисти су морали да признају да су одушевљени Његовом личношћу и многи од њих одрекли су се атеизма и радосно прихватили религију.

  Директан утицај Христове приче о милосрдном Самарјанину, као и Његов пример о милосрђу и саучешћу, покреће данас многе наше болнице, лекаре

и болничаре по ћелом свету на лечење болесних по свим крајевима у које је продрла Радосна вест из Библије. Под утицајем Христовог учења ублажена је беда многих сиромаха и ослобођено је много робова. Исус је подизао људе телесно и духовно. Он је рекао: „Зато идите и учите их да поштују заувек све што сам вам заповедио." (Матеј 28,19) Овим налогом Он нам је дао задатак да религиозним радом обухватимо цели свет. Заповест о учењу свих народа јесте повод за нашу активност по целом свету. Под утицајем ове замисли о светској мисионарској делатности, Христове су речи данас преведене на више од две хиљаде језика. Под тим истим утицајем повећано је наше географско знање, а тиме и трговина целог света. Све је то учинила религија.

Исус није написао ниједну књигу. Тесар из Назарета није израдио никакве грађевинске планове; па ипак, највеће светске грађевине изграђене су Њему у част.

Он није израдио ниједну уметничку слику, па ипак, највећи уметници света, Рафаел, Микеланђело, Леонардо да Винчи и други били су Њиме надахнути.

Он није написао ниједно књижевно дело, али Данте, Милтон, Толстој и безброј других књижевника светског гласа били су надахнути Њиме у писању својих најбољих дела.

Он није био ни песник ни композитор, па ипак су Хајдн, Хендел, Бетовен, Бах, Менделсон и други написали најсавршенију музику надахнуту Њиме.

Исус је створио најбољи друштвени систем. Он није био од овога света, али Његов живот на свету створио је много благослова за све нас.

Чак и атеисти цене јасноћу и сигурност Његовог суда, дубину Његовог морала, његов осећај за правичност, Његову племенитост и Његову силу мира.

Овај Цар над царевима дошао је са Неба да сједини човечанство са љубављу свога Оца. Он је дошао да би са нама делио бол, наше немоћи и болести, да би претрпео највећа људска искушења и умро најстрашнијом смрћу. Све ово учинио је да бисмо ми прихватили Божју љубав и поново достигли рајску чистоћу и срећу. Око Њега се креће свака истина, као што се планете крећу око Сунца. Бићу слободан да вам изнесем и своје лично признање и сведочанство.

Био сам васпитан као атеиста. Моји родитељи и моја ближа околина били су поносни на свој атеизам, али ја сам посматрао с каквим дивљењем атеисти стоје око јаслица Исуса Христа одајући му признање. Био сам јако зачуђен што је ово мало Детешце послато на свет баш у време кад су се римска пожуда, фарисејска мржња и грчка проницљивост ујединиле да га сатру и униште. Ипак, силе Неба учиниле су да дело овог Детета, рођеног у јаслама, дође до славне победе.

Дивио сам се овом скромном човеку из Назарета који није био никакав правник, није заповедао никаквој војсци, није заузимао никакав важнији положај, није носио никакво почасно име, који није написао ниједну књигу, који је као млад човек морао да претрпи смрт

између два разбојника. Дивио сам се томе што је Његово име постало највеће и најславније на целом свету, чак и меду сумњичавцима и атеистима.

Како је дошло до тога, не може нам објаснити ни један скептик. Христов живот, Његова дела, Његов карактер, све је то загонетка световним људима.

Али, за мене је ова загонетка била решена чим сам га упознао. То је оно што пружа религија; једини, савршени пример у Личности и карактеру Исуса Христа, потпуни мир у души, правог и искреног Пријатеља, Спаситеља, и на крају вечни живот на Новој земљи.

Молим вас да сада ово упоредите са безнадежношћу и очајањем атеиста. Шта ћемо изабрати? Избор је слободан. Данима сте слушали доказе обе стране, а чули сте и Његов позив. Он моли да му отворимо своје срце и допустимо му да се настани у њему.

Предавач је застао за тренутак, затим је бацио озбиљан поглед на присутне и наставио:

- Бићу слободан и замолићу све оне који су вољни да напусте свој атеизам и прихвате Исуса Христа, да устану.

Више од стотину особа одмах је устало. Предавач је погледао у правцу где се налазила породица Павлов. На своје велико изненађење угледао је како се цела породица одазвала његовом позиву.

- Господине Павлов – рекао је он – ја сам лично радостан што могу да видим и Вас и Вашу породицу у овом броју. Ако Вам то не би било непријатно, замолио бих Вас да нам укратко кажете шта Вас је подстакло на ову одлуку.

- Учинићу то са највећим задовољством! – одавао је радост јасни глас господина Павлова.

  Док сте одржавали ова предавања, ја сам код куће читао Библију. Нашао сам да у Библији има много чињеница које људи уопште не знају. Тако су ишчезле моје многе предрасуде о овој књизи. Кад сам почео да читам Нови завет, први пут у свом животу осетио сам прави унутрашњи мир. Потпуно је нестао страшан осећај да сам препуштен самом себи на животном путу небројеним стазама свемира! Уместо овог непријатног осећаја наступио је душевни мир и осећај поверења који никад дотад нисам осетио у животу.

  Сазнање да су ми опроштени сви греси, ма какви били, испуњава ме најдивнијим осећајем. Страх и бојазан од будућности, који су ме тако мучили, потпуно су ишчезли. Моја радост у Богу је неизмерна!

Давид Матвејев је замолио све оне који су устали да му се јаве на излазу, уколико желе да се укључе у неки од његових пројеката који промовише религију.

Међу првима који су му се јавили били су господин и госпођа Павлов. Иза њих поносно су стајали Јован и Марија.

О АУТОРУ

Александар Медведев је аутор више књига на тему атеизма и религије. Иако је одрастао у атеистичкој породици, касније се обратио и постао религиозан. Убрзо је постао успешан предавач о научним и религијским темама. Ова књига представља скуп његових дугогодишњих доживљаја и искустава, а настала је искључиво на темељу стварних догађаја.

ПРЕПОРУЧУЈЕМО ОСТАЛА ИЗДАЊА:

- **Иза кулиса – Божје стварања или еволуција? - Бранислав Кевић.** - Који је концепт научно исправан и шта се налази у позадини ове контраверзе?

- **Највеће чудо природе: Кањон Колорадо – споменик катастрофе. - Др Стивен Остин.** - Да ли једна од највећих светских туристичких атракција у ствари представља највећи доказ за библијски Потоп?

- **Наука и проблем смрти - Мирољуб Петровић.** - Може ли наука да реши проблем смрти и шта се налази у позадини овог проблема?

Дистрибуција: **Метафизика**, 011/292-0062

У овој књизи, која представља скуп ауторових дугогодишњих доживљаја и искуства, а која је настала искључиво на темељу стварних догађаја, Давид Матвејев износи невероватне историјске чињенице које откривају да постоји књига - Света Библија - која је прорекла многе догађаје из прошлости који су се испунили, али која такође садржи пророчанства везана за будућност нашег света. Језекиљ, Данило, Јеремија, али и Јован Крститељ и други библијски пророци опомињу савременог човека на оно што ће се догодити...